

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N183

12 de maig de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Renfe oculta els motius principals de la vaga de maquinistes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Els missatges emesos per la megafonia de les estacions no esmenten en cap moment la demanda sindical que vol aconseguir més seguretat laboral

El cavall de Troia de l'FMI trepitja Grècia i entra a Europa

Protesta per la gestió dels polítics, davant la seu del parlament grec, durant la jornada de vaga general

L'ajust de Salgado afecta la Sanitat i l'Ensenyament

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

“Grècia és el laboratori per imposar pitjors condicions als obrers”

MIRALLS · PÀGINES 4 i 5 · Quaderns d'Illacria

100.000 persones es manifesten contra la gestió del govern grec

RODA EL MÓN · PÀGINES 16 i 17

Marató musical en suport a La Rimaia

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Agents dels Mossos apallissen un equatorià 'per error'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

L'activisme tarragoní acumula sancions per la llei del civisme

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

, estirant del fil

MÓN · ONADA D'ATACS ESPECULATIUS PER ACONSEGUIR QUE EL NEOLIBERALISME CONTROLI ENCARA MÉS L'ECONOMIA GLOBAL

L'especulació guanya la batalla i força retallades a la Sanitat i l'Ensenyament

El BBVA, el Banco de Santander, Telefónica i Repsol celebren la decisió de l'Ecofin de forçar una reducció del dèficit a l'Estat espanyol, Portugal, Grècia, Irlanda i Itàlia

Guillem Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Finalment, a dos quarts de 3 de la matinada del dia 10 de maig, els ministres d'economia i finances dels 27 països de la UE van tancar un acord (que ja podem dir que serà històric, però no quin resultat tindrà) per la posada en marxa d'un mecanisme d'assistència financera per ajudar els països de la zona euro amb dificultats per pagar el deute públic. L'acord suposarà 750.000 milions d'euros en préstecs i avals i comptarà amb el suport del Fons Monetari Internacional. L'FMI serà qui controlarà el fons i qualsevol país que tingui dificultats podrà firmar un acord creditici amb ell i, alhora, rebre suport econòmic d'Europa.

Aquesta mesura de rescat ha estat presentada per la classe política europea com un escut protector davant les "manades de llops" especuladors (segons el ministre suec de finances) enmig d'una "batalla de la política, contra els mercats", segons la presidenta alemanya, Angela Merkel. Els atacs coordinats en contra de l'euro per part d'entitats financeres, entitats de qualificació i fons especulatius es podrien entendre com un intent per fer fracassar les normatives que s'estan impulsant a la UE aquest any, que volen reforçar la supervisió del sistema financer europeu i, per tant, afectaran la seva activitat. La creació d'un Consell Europeu de Risc Sistemàtic per vigilar i avaluar les amenaces potencials

Estem assistint a una reestructuració del capitalisme que aprofundeix les seves reformes neoliberals

per l'estabilitat financera o la creació d'un Sistema Europeu de Supervisors Financers basat en una xarxa de supervisió financera nacional, que s'encarregaran de vetllar per la solidesa de les empreses financeres individuals, són exemples que dibuixen un nou marc de supervisió per la UE que no agrada a la gent que es dedica a l'especulació pura i dura. El ministre d'Assumptes Exteriors de l'Estat espanyol, Miguel Àngel Mo-

Sala de la Borsa de Barcelona

ARXIU ALBERT GARCIA

fer front als deutes, motiu pel qual han patit atacs especulatius. Així doncs, per resoldre-ho, a més d'adoptar mesures de supervisió més exhaustives sobre el capital especulatiu, cal que aquests estats que han sortit del camí apliquin reformes i redueixin la despesa pública. Aquesta nova estreta de cinturó, segons ha manifestat el secretari d'estat d'Economia i Hisenda de l'Estat espanyol, Carlos Ocaña, repercutirà especialment sobre els pressupostos de Sanitat i Ensenyament, majoritàriament descentralitzats a les comunitats autònomes. En cap moment no hi ha un qüestionament del model econòmic i, per tant, seguint l'estratègia neoliberal, la responsabilitat no recau sobre els bancs, sinó que s'atribueix al dèficit i el deute públic. Com deia David Harvey, aquesta crisi implicarà més neoliberalisme.

És clar, doncs, que la disminució dels ingressos de l'Estat a conseqüència de la caiguda de l'activitat econòmica ha causat el creixement del dèficit públic; però, com diu l'economista Miren Etxezarreta, a l'Estat espanyol, "el dèficit i el deute són els instruments que estan permetent que no hi hagi caiguda del sistema financer, que el declivi de la indústria no sigui més gran i que una part de la població disposi, almenys, d'uns ingressos mínims". Ara bé, la manera d'incrementar els ingressos per compensar-ho depèn de l'opció

> A l'Estat espanyol, pot passar el que ha passat a Grècia?

Paul Krugman i fins i tot Joaquín Almunia, comissari d'Assumptes Econòmics europeu, han defensat que Grècia i l'Estat espanyol es troben dins el mateix sac, bàsicament perquè tenen un dèficit públic inflat (12,7% i 11,7% respectivament l'any 2009). Pel que fa als indicadors macroeconòmics, l'Estat espanyol no és Grècia i la situació econòmica, comparada amb la resta dels anomenats països PIGS (Portugal, Itàlia, Grècia i l'Estat espanyol en les sigles angleses), és diferent. La taxa d'atur i la punxada de la

bombolla immobiliària especulativa són els trets característics de l'Estat espanyol, però els atacs especulatius van contra tots ells. Si l'Estat espanyol aplica les reformes però, en realitat, la causa del deute és l'estancament de l'economia, l'ajust dificultarà la recuperació econòmica i allargarà la crisi, que tindrà més conseqüències socials. Per tant, si es dona una situació com la grega, serà per motius diferents. Si l'Estat espanyol fes fallida, França i Alemanya també patirien, ja que l'Estat espanyol deu 230.000

milions d'euros a cadascun d'aquests països. Alhora, també hi ha una diferència entre els països PIGS i les altres economies que, actualment, serien susceptibles de ser víctimes d'atacs especulatius, com el Japó o els EUA. I és que els països de la zona euro no controlen la política monetària (que fa referència a la inflació...) perquè es troba a mans del Banc Central Europeu i només poden utilitzar polítiques fiscals (referents a impostos...). En canvi, el Japó i els EUA no tenen aquesta limitació.

ratinos, considerava que aquest mecanisme hauria de representar "el principi de la fi" de la batalla contra l'especulació, però és clar que una regulació del sistema financer que no parla de la fiscalitat bancària i d'impostos a les transaccions del mercat financer té pocs instruments que desincentivin l'especulació. L'11 de maig, totes les capçaleres de premsa titulaven com si s'hagués guanyat una gran batalla contra l'especulació i la festa borsària que va recuperar tot el que havia perdut la setmana anterior en un sol dia va crear un clima d'eufòria. Però no és

or tot el que lluu. Sembla que hagi estat la victòria i la festa de tota la població, però no hi ha res més lluny d'aquesta reestructuració del capitalisme que aprofundeix les seves reformes neoliberals, amb una classe política que no ha fet res per controlar els mercats, tot i tenir experiències reconegudes com les de l'especulador Soros l'any 1993. És a dir, aquests atacs especulatius també poden ser vistos com a moviments estratègics per aprofundir i forçar reformes neoliberals. Segons ATTAC, aquests embats especulatius es repetiran

fins que es faci la propera reunió del G-20 al Canadà, ja que, per evitar l'especulació financera, calen institucions internacionals. Però cal destacar que, tal com va passar fa dos anys, quan l'accent de la crisi es posava en *el mal comportament i l'avarícia* dels agents de la Borsa de Wall Street, la versió oficial actual està assenyalant com a causa de la crisi de l'euro el "mal comportament" dels governs grec, portuguès i espanyol per crear un dèficit i un deute públic insostenibles, cosa que ha generat desconfiança als mercats sobre si aquests estats podran

El veritable pla de rescat és per als bancs i, a Grècia, per a bancs francesos, alemanys i austríacs, que posseeixen el 70% del deute grec

política de cada govern en concret. El secretari d'estat d'Hisenda ja ha avançat que no està pensant en una pujada d'impostos i que no retallarà la despesa productiva. Així doncs, tot apunta que es retallaran despeses socials i les de les autonomies. El veritable pla de rescat és per als bancs i, en el cas grec, per a bancs francesos (com el Crédit Agricole), alemanys (com l'Hypo Real State) i austríacs, que són els que posseeixen el 70% del deute grec.

> "Un diumenge, a les dues de la nit i amb un objectiu concret..." Podria ser l'inici d'una novel·la d'acció, però, en aquest cas, parlem de ministres europeus d'Economia. La reunió d'urgència que es va celebrar el 9 de maig volia donar resposta als atacs especulatiu rebuts per Grècia, l'Estat espanyol i Portugal entre finals d'abril i inicis de maig. Era transcendental fer-ho abans que obrissin els mercats de valors per evitar nous atacs, però també era important fer-ho abans del 19 de maig perquè, aquell dia, Grècia ha de tornar un préstec de 8.500 milions d'euros que no té i que, si no retorna, farà que entri en fallida. Ja cavalca el cavall de Troia...

, estirant del fil

MÓN · L'FMI INDICA QUE CINC ESTATS DEL G-8 TENEN UN DÈFICIT PÚBLIC SUPERIOR AL 100% DEL PIB

I en què es basa la confiança dels mercats?

Guillem Fernàndez
estirandelfil@setmanaridirecta.info

Tèoricament, els agents que actuen als mercats es basen en variables macroeconòmiques com la taxa d'atur, la taxa d'inflació, la taxa de creixement del PIB, el dèficit i el deute públic, el tipus d'interès i el consum intern. Però, com hem vist, en realitat, poden haver-hi altres factors que expliquin perquè es produeix un atac especulatiu independentment de la falta de "confiança". De fet, predominarà la tendència que generi una expectativa de benefici més bona. D'acord amb les darreres xifres del mateix FMI, cinc estats del G-8 tenen un dèficit públic superior al 100% del PIB i el Japó arriba al 200%. Tot i això, els llops han atacat primer la zona euro, demà ja veurem. Un economista grec de la Universitat d'Atenes, Yanis Varoufakis, declarava que "l'única manera de tornar la confiança a la població grega és fer desfilars per davant de la justícia les 200 persones riques que hagin evadit impostos". Com diu Albert Recio: "Això que, eufemísticament, s'anomena els mercats, això que imposa costos plans d'ajust a països desafortunats, no és més que l'interès d'una minoria parasitària i la gestió que en fa un grup reduït d'intermediaris internacionals amb capacitat de dirigir els fluxos financers en la direcció més adequada als seus interessos".

Hi ha alternatives a una sortida neoliberal?

Segons els economistes nord-americans Wray i Mosler, Grècia podria sortir sola de la crisi si ella mateixa generés un deute públic a un tipus d'interès molt baix que, si l'Estat fes fallida, es podria utilitzar per pagar impostos a l'Estat.

A l'Estat espanyol, es podrien incrementar els impostos a les grans fortunes que tributen un 1% d'impostos

Per Miren Etxezarreta, a l'Estat espanyol, es podria instal·lar "un deute intern d'emergència amb subscripcions obligatòries de les entitats financeres que tant se n'han beneficiat i fer una reforma fiscal amb impostos als més poderosos". A l'Estat espanyol, per exemple, es podrien incrementar els impostos a les grans

Sarkozy i Berlusconi es troben el 8 de maig just abans de la reunió de líders europeus

fortunes que tributen un 1% d'impostos mitjançant les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV), de les quals (més de 3.300) Alicia Koplovitz és la major accionista. Però, ni a l'Estat espanyol ni a Europa, no es parla en cap moment de les condicions de la població i molt menys de les causes que ens han portat fins aquí.

El professor Arcadi Oliveres considera que, en l'àmbit financer, "les

respostes s'han de dirigir cap a l'eradicació del frau fiscal, la nacionalització de la banca (com a mínim, les que hagin rebut el suport públic), l'aturada de l'especulació financera mitjançant un impost com la Taxa Tobin i la potenciació de la banca ètica". Per altra banda, Albert Recio considera que "cap esquerra ni cap moviment sindical amb futur no pot obviar incloure mesures de xoc contra l'especulació financera al seu

programa de mínims ni la necessitat de combatre la finançament econòmic en el seu projecte reformista".

El paper dels sindicats

Inicialment, la Confederació Europea de Sindicats (CES), arran del pla particular que s'havia acordat pel rescat grec, s'havia limitat a denunciar que les mesures decretades provocarien més atur i pobresa a Grècia. La qüestió és que la reducció de despeses socials i les retallades salarials que es preveien a Grècia seran polítiques que també es voldran imposar a Portugal, l'Estat espanyol i altres països de la UE. En molts casos, els sindicats majoritaris han jugat amb la permissivitat dels fenòmens especulatiu dels mercats financers, fins i tot com un agent més. Per exemple -com ja hem dit a la DIRECTA- ja fa anys que, a l'Estat espanyol, els sindicats estan embrancats en el negoci financer dels fons de pensió privats, dels quals han estat grans promotors. De fet, l'any 1999, CCOO i UGT -sindicats majoritaris dins el sector de la banca- van demanar al BBVA que creés un fons de pensions, que es convertiria en el segon de l'Estat espanyol després del de l'empresa Telefónica. Actualment, els sindicats i el BBVA són accionistes de Gestió de Previsió y Pensiones S.A, una empresa que disposa de la concessió del fons de pensió del funcionari de l'Estat, del qual els dos sindicats s'emporten un 15% dels beneficis respectivament i el banc un 70%. L'any 2002, l'empresa va aconseguir uns beneficis d'1,3 milions d'euros i, el 2003, els sindicats i la Generalitat de Catalunya van acordar la creació d'un fons de pensions d'aportació obligatòria per les 140.000 persones que integren la plantilla de l'administració catalana. Alhora, CCOO i UGT es van embutxacar prop de quatre milions d'euros, entre 1992 i 2004, per la seva participació a Fonditel, l'empresa que gestiona les pensions de la plantilla de Telefónica.

El sindicalisme europeu hauria de prendre consciència social amb Grècia

Tot el sindicalisme europeu hauria de prendre consciència social, activa i solidària amb Grècia perquè la situació es pot repetir a d'altres països de la UE. En realitat, els mercats són una minoria de grups reduïts d'intermediació a nivell internacional amb capacitat de dirigir els fluxos financers en la direcció més adequada als seus interessos.

CONCEPTES

OBJECTIU: Recerca permanent del benefici i extensió a nous sectors de l'economia que no han estat mercantilitzats anteriorment.

FILOSOFIA: El mercat és la millor forma d'organització social. Un benefici més gran de les empreses ofereix més ocupació, salaris i nivell de vida. La intervenció de l'Estat no ha de competir amb el sector privat, només ha de donar suport i facilitar el funcionament eficient del mercat.

ESTRATÈGIA: En l'àmbit financer, mobilitat sense restriccions dels moviments de capitals perquè puguin moure's d'un país a l'altre i aconseguir el màxim benefici de la manera més ràpida. En l'àmbit de la producció material, es basa en el creixement a partir de la competitivitat.

POLÍTICA ECONÒMICA NEOLIBERAL: Liberalització de transaccions comercials... que no hi hagi fronteres ni controls públics a les compres i vendes de mercaderies.

DESREGULACIÓ: Que les autoritats públiques no legislin les operacions de les empreses.

PRIVATITZACIÓ: Tota actuació pública és menys eficient que la privada. Seguretat Social, Telefónica, Seat...

FLEXIBILITAT I AUSTRERITAT LABORAL: Abaratiment de l'acomiadament, contractes precaris...

MACROECONOMIA: Controlar la inflació, controlar la despesa pública i reorientar la despesa pública cap a sectors que beneficien més el capital.

VALORS CONSERVADORS I INDIVIDUALISTES: Cal una revolució conservadora en els valors, àmbit on els mitjans de comunicació juguen un paper clau.

DÈFICIT PÚBLIC: És quan una administració pública gasta més del que ingressa.

DEUTE PÚBLIC: És una manera d'aconseguir diners que té l'Estat per resoldre una falta puntual de finançament, ja sigui per cobrir un dèficit, per gastar o per invertir. L'Estat crea uns títols que després ven a d'altres països o a particulars amb el compromís que, passat un cert temps, li retornarà aquells diners més un tipus d'interès.

TIPUS D'INTERÈS: És el preu que es paga per utilitzar el diner.

EL FONS MONETARI INTERNACIONAL ENTRA A EUROPA: El Fons Monetari Internacional va néixer l'any 1944 a Bretton Woods i és una entitat on el poder es veu determinat per les contribucions de capital. En certa mesura, seria com una societat per accions. Les accions confereixen dret de vot i, per tant, tenir més accions vol dir tenir més drets. Els Estats Units són l'accionista principal de l'FMI.

EL BANC CENTRAL EUROPEU: Va néixer l'any 1998 i controla la política monetària de l'eurozona; s'encarrega del control de la inflació i dels tipus d'interès. Per tant, no té cap control polític ni implicació social i ambiental de cap mena.

, impressions

Roger Bujons i Tomàs · Membre de l'Ateneu Layret i de la CUP de Barcelona
opinio@setmanaridirecta.info

Diagonal, tramvies i consultes, prenem-ne nota

ANNATÓ

Barcelona afronta els propers dies la seva primera consulta ciutadana. Més de 1.400.000 persones, tota la gent major de 16 anys empadronada a la ciutat, poden dir-hi la seva. Un fet ben rellevant, tema estrella de l'agenda política encara que no sembla que generi gaire entusiasme al carrer. Ni amb tres milions d'euros de campanya esbiaixada, tot i que parlem d'una inversió municipal de més de 120 milions d'euros sigui A o sigui B.

La reforma és una crònica anunciada, diferents consistoris dirigits pel PSC-PSOE apunten fa anys en aquesta direcció. Personalment, no seré jo qui en discuteixi la

Tramvia i procés participatiu són dos aspectes clau de la primera consulta ciutadana

necessitat. L'he patit com a ciclista, com a vianant, com a usuari del bus i com a conductor.

Tramvia i procés participatiu en són aspectes clau. Respecte el tramvia, l'Ajuntament ha anat pulint

aquesta idea any rere any. Els seus partidaris esgrimeixen uns arguments a tenir en compte: mediamientals, eficients en capacitat, adaptabilitat, velocitat o control semafòric... però tot passa a un segon pla quan altra vegada s'intueixen interessos econòmics concrets. La reparació del tramvia a la ciutat fou via gestió indirecta del servei. TRAM S.A., doncs, compta entre un 77 i 80% de capital privat, on Alstom o Fomento de Construcciones y Contratas (FCC) ja en sumen un 40%. TRAM S.A. avui mateix paga els 200.000 euros que ha costat el vídeo promocional de les opcions tramvia i, segons corre la brama, ha

finançant una part dels pressupostos d'entitats que en fan bandera des de ja fa uns anys, cas de l'Associació Promoció pel Transport Públic (PTP). La mateixa PTP que va sumar-se *in extremis* a la gran manifestació contra els problemes d'infraestructures de l'1 de desembre de 2007. Cal destacar el risc d'embranchar-se en unes obres que descarten el metro d'entrada obviant que una altra administració pugui tirar pel dret més endavant. Tot apunta a les decisions curterministres pel negoci immediat, al *¿que hay de lo mio?* que no acabarem de descobrir. I això, fet amb diner públic, és especialment greu i resta tot credibilitat al concepte de participar.

Podem parlar de certa sofisticació dels mètodes per imposar un model de ciutat que està més que gastat

En aquest cas, a més, s'hi suma aquesta consulta que, de fet, no era pas proposta del bipartit. La conjuntura: 49% d'abstenció, 4% de vot en blanc, i una davallada electoral de l'aleshores govern tripartit a les darreres municipals. I la possibilitat d'abandonar l'Ajuntament el proper juny després de 30 anys, de ben segur no ens assabentarem de com es revisen les catifes aquests mesos. No són temes menors. A Barcelona, es porten anys fent provatures. Cants de sirena sobre una consulta pel pas de

l'AVE (no es podria haver plantejat conforme si en volíem, d'AVE?), l'aparició dels Consells de Barri i dels Tècnics de Barri, la funesta elaboració de l'actual Pla d'acció municipal. Fins i tot la mateixa Ordenança del Civisme va provar de legitimar-se als òrgans participatius de la ciutat.

Tot plegat, pot mirar-se des de dos punts de vista. Per una banda, podem parlar de certa sofisticació dels mètodes per imposar un model de ciutat que a hores d'ara està més que gastat, amb les dificultats que comporta per a qüestionar-les. Per altra banda, però, també podem pensar que, amb tota la relativització que es vulgui, podem girar el mitjà, i que si ara comencen a sortir amb aquestes, és perquè s'hi veuen abocats.

Resumint, cal denunciar totes les mancances i irregularitats, però sabent que no anirem més enllà d'aquí a efectes pràctics, s'obre la possibilitat d'obrir una bretxa quan es valori com a factible, si no a nivell ciutat, si als nostres barris. Se m'acut, per exemple, el rum-rum sobre l'elecció directa dels regidors des dels districtes.

Tramvies a banda, de ben segur que aquesta consulta servirà ara mateix com a roc a la faixa per a Barcelona Decideix. Fins ara, una negativa del plenari, i el rebuig a cedir equipaments municipals (no així als barris, ja que a dos districtes, Gràcia i Eixample, s'hi ha pogut arrencar un si).

Prenem-ne nota. El repte no és altre que seguir fent fora i poder prendre la iniciativa. Sense manies, i sense complexes, amb tota la paciència i relativització que es vulgui. Picar fort, i des de com més espais millor.

Quim Gibert. Psicòleg i coautor de 'Removent consciències'
opinio@setmanaridirecta.info

Sobre el conflicte

L'antiga Grècia el foc era símbol de vida, d'energia i d'intel·ligència. Amb el propòsit de deslliurar l'home de la tutela divina, el tità Prometeu va pispar el foc als déus. D'aquí ve que Prometeu sigui considerat el preceptor de la humanitat. És a dir, l'episodi mitològic ens diu que un desafiament d'aquest estil és allò que va facilitar el desenvolupament de la civilització.

Haver de mostrar humanisme és una de les necessitats que solen tenir els col·lectius maltractats. I és que maltractar és una forma de deshumanitzar. Hi ha persones que, per tal de ser tolerades, viuen abocades a no deixar esclatxos sobre la seva solidaritat amb mig

món, a deixar-se enganyar per evitar conflictes, a carregar-se d'una enorme paciència... N'hi ha d'altres que per tal de ser respectades fan gestos clars de desafiament davant els que manen. Pensen, segurament com Prometeu, que transgredir davant de maltractes dignifica les persones.

En el decurs de la història hi ha hagut altres prometeus, això sí, de carn i ossos, que del foc també n'han fet un element de revolta. Ho va fer Martí Luter, fundador d'un corrent protestant, quan va fer fogueres amb documents acreditatius d'indulgències papals de Lleó X. Ho va fer Henry Thoreau, un dels pioners de la desobediència civil, quan va cremar la Constitució

Amb el prejudici es converteixen en odiabls aquells que no accepten sotmetre's a les injustícies, a fi i efecte que de tan humiliats abandonin la seva lluita

americana el 1854 com a protesta davant l'esclavitud afroamericana i l'imperialisme ianqui. Ho va fer Gandhi calant foc, mentre va residir a Sud-àfrica, a una mena de salconduits. I, posteriorment, incendiant piles gegants de roba teixida al nord d'Anglaterra a partir de matèria primera de l'Índia. Les accions de Luter, Thoreau i Gandhi, que sempre es convocaven en llocs públics, van aconseguir un ressò propagandístic considerable. Mai cap d'ells es va amagar de res perquè cap d'ells volia adaptar-se a la injustícia.

Les èpoques de més creativitat han estat fruit de crisis socials rere les quals bullia un conflicte. Davant del conflicte no n'hi ha prou a tenir

la raó, cal saber-lo gestionar amb mà esquerra. Un conflicte resolt és un avenç social. No ens ha de saber greu insistir una i altra vegada, experimentar, aprendre i anar-nos apropant amb pas ferm cap a l'objectiu. Durant aquest trajecte acostumen a ser inevitables els moments de tensió, desmoralització, les ridiculitzadors... En aquest sentit, "d'advocat mediocre" i "de faquir" va qualificar Winston S. Churchill Mohandas Gandhi quan el líder independentista hindú va posar en evidència l'Imperi britànic. Mitjançant el perjudici es converteixen en odiabls aquells que no accepten sotmetre's a les injustícies, a fi i efecte que de tan humiliats abandonin la seva lluita.

Jaume Asens i Gerardo Pisarello · Advocat de MRHC i MAM i Professor de Dret Constitucional a la UB
opinio@setmanaridirecta.info

Memòria democràtica i Garzón (1a part)

Es atacs dirigits al jutge Garzón pel seu intent d'investigar els crims del franquisme han col·locat part de l'esquerra i dels moviments socials davant d'un dilema no sempre fàcil de resoldre. Per a alguns, la defensa del jutge constitueix un instrument central per contrarestar el cop judicial de la dreta i defensar els drets de les víctimes de la dictadura. Per a d'altres, en canvi, la centralitat atorgada a Garzón forma part del problema. Perquè col·loca en un segon pla la lluita dels col·lectius memorialistes, però sobretot perquè transmet una imatge idealitzada d'un jutge les actuacions del qual, més enllà d'aquest cas, han vingut marcades per la lleugeresa jurídica, quan no per la llissa i plana arbitrariedad. És indubtable que el que està en joc en tot aquest debat és quelcom més que el possible final de carrera d'un dels magistrats més famosos d'Europa. Els processos impulsats per Falange i Manos Limpias han de veure's, abans que res, com a un important obstacle en la dilatada i dura lluita contra la impunitat dels crims franquistes. En cas de triomfar les seves pretensions, en efecte, les víctimes continuarien sense no poder aixecar el tancament de les vies judicials ordenat el 17 de juliol de 1936. I continuaria irresolta, per exemple, la situació de centenars de nens que van ser segregats i a qui se'ls van imposar, com a desapareguts en vida, identitats falses. D'altra banda, aquests processos han posat en evidència, una vegada més, que la justícia fins i tot està a les mans d'una casta conservadora que reacciona de forma corporativa davant dels que s'atreveixen a tocar els punts sensibles de l'entramat del poder més tradicional. L'ús espuri del dret penal contra Garzón ha fet recordar a molts que els magistrats del Tribunal Suprem van jurar en accedir a la carrera judicial l'"acatament als Principis Fonamentals del Moviment i altres lleis fonamentals del Regne". Avui, fins i tot, algun d'ells declara la seva simpatia i comprensió cap al cop militar. Això redunca en la creixent percepció que

GISELA BOMBILA

la transició encara no ha conclòs fins i tot el punt de què alguns, potser exageradament, han qualificat l'actual situació com el "pitjor cop succeït en democràcia des del 14-F". En tercer lloc, les actuacions contra Garzón suposen un dur cop a la legalitat vigent basat en l'errònia contraposició entre el dret intern i un dret internacional que, al cap i a la fi, ha estat ratificat pel propi Estat. És admissible discutir jurídicament si les actuacions realitzades per Garzón que hi havia vies judicials més idònies per investigar els crims franquistes. El que no és de rebut és col·locar principis com el d'imprescriptibilitat i prohibició d'amnistia fora de l'àmbit del jurídic, qualificant com a prevaricadora la seva aplicació judicial. És aquesta última pretensió, en realitat, la que podria considerar-se prevaricadora, a més d'un greu atac

a la independència i a la discrepància fonamentals. Algunes de les actuacions més qüestionables de Garzón, encara que no les úniques, són les vinculades a la lluita contra suposats "terroristes" anarquistes, islamistes o independentistes. Simptomàticament, aquestes actuacions solen ser ignorades o considerades una qüestió menor per bona part del progressisme espanyol i d'alguns col·lectius de lluita contra la impunitat d'altres països (sobretot d'Amèrica Llatina). Tanmateix, constitueixen un element indefugible en la construcció del "mite" Garzón. No és un secret, per exemple, l'ús abusiu per part del jutge d'extensos decrets sumaris i períodes d'incomunicació per a persones acusades de terrorisme, una pràctica fortament qüestionada pels organismes internacionals. Tampoc no és desconeguda la seva impassibilitat davant les denúncies per tortures de detinguts posats en la seva disposició. Aquesta desídia, de fet, va portar el Tribunal d'Estrasburg, en el 2004, a condemnar per primera vegada l'Estat per la violació de drets humans que la falta d'actuació de Garzón havia causat a la trentena d'independentistes catalans detinguts a propòsit d'una operació policial en vigílies dels Jocs Olímpics de 1992.

cions, en centrar-se en la defensa del jutge, han generat dos inconvenients difícils de dirigir per a alguns sectors crítics. D'una banda, no han donat suficient entitat -almenys en un primer moment- als drets de les víctimes, minimitzant el paper de desenes d'associacions i col·lectius que, de manera anònima, porten anys lluitant contra la impunitat dels crims de lesa humanitat. Però el més greu, potser, és que han contribuït a difondre una imatge elegiaca del jutge que oculta un currículum en el qual abunden no poques ombres. Garzón, en efecte, és el jutge que ha impulsat valentes causes contra les dictadures de Xile o l'Argentina. Però també és el jutge que, mogut per la seva megalomania i el seu hiperactivisme, ha llaurat un *modus operandi* caracteritzat per la lleugeresa i per actuacions processals clarament vulneradores de drets humans fonamentals. Algunes de les actuacions més qüestionables de Garzón, encara que no les úniques, són les vinculades a la lluita contra suposats "terroristes" anarquistes, islamistes o independentistes. Simptomàticament, aquestes actuacions solen ser ignorades o considerades una qüestió menor per bona part del progressisme espanyol i d'alguns col·lectius de lluita contra la impunitat d'altres països (sobretot d'Amèrica Llatina). Tanmateix, constitueixen un element indefugible en la construcció del "mite" Garzón. No és un secret, per exemple, l'ús abusiu per part del jutge d'extensos decrets sumaris i períodes d'incomunicació per a persones acusades de terrorisme, una pràctica fortament qüestionada pels organismes internacionals. Tampoc no és desconeguda la seva impassibilitat davant les denúncies per tortures de detinguts posats en la seva disposició. Aquesta desídia, de fet, va portar el Tribunal d'Estrasburg, en el 2004, a condemnar per primera vegada l'Estat per la violació de drets humans que la falta d'actuació de Garzón havia causat a la trentena d'independentistes catalans detinguts a propòsit d'una operació policial en vigílies dels Jocs Olímpics de 1992.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Quin 'partit' li treu CESCE a la crisi?

Mònica Vargas Collazos i Dani Gómez-Olivé
Barcelona

D'acord amb el Sr. De la Herrán, actual director general de la Companyia Espanyola d'Assegurances de Crèdits a l'Exportació (CESCE), participada en més de 50% per l'estat, "el meu negoci és reduir la sinistralitat dels meus clients. Si no encertem, ens surt caríssim perquè paguem una indemnització gegantesca". Al·lega, a més, que el "partit" que CESCE li ha tret a la crisi se situa en què la companyia ha hagut d'introduir millores en el seu sistema per a evitar els impagaments. No podem sinó mostrar el nostre malestar amb aquestes afirmacions. Quan CESCE actua per compte de l'estat, assegura operacions que generen deute públic en tercers països quan l'operació comercial resulta fallida. En aquest cas, CESCE no perd, sinó que reclama el deute generat per l'impagament al país on es va realitzar l'exportació. Al 2009, 40% del deute extern que els països més empobrits devien a l'Estat espanyol ha estat generada per CESCE. Entre aquests països es troben, per exemple, Cuba (1.684 milions), República del Congo (201 milions) o l'Iraq (100 milions). Són ben coneguts els gravíssims impactes que genera el deute extern en aquests països, a nivell econòmic i social. Des de la lògica del respecte als Drets Humans i al medi ambient, CESCE podria treure millor "partit" a la situació. Pateix de greus deficiències a l'hora de garantir que la internacionalització de l'empresa espanyola no produeixi impactes ambientals o socials indesitjats en els països del Sud. El Tribunal Permanent dels Pobles jutjarà a Madrid (del 14 al 18 de maig) tant a un nombre important d'empreses espanyoles i europees pels impactes en el Sud, com als governs europeus per la seva complicitat. Quan es tracten de fons públics, hi ha mínims que podem exigir, tal com ho afirma la Companyia "Qui deu a Qui?", qui reclama que s'auditin els deutes generats per CESCE.

El bosc i les Gavarres en particular

Marius Viella
La Bisbal d'Empordà

Fa 40 anys que el sistema energètic ha sofert un procés renovador, en particular en el sector en el que es fa indispensable l'escalfor per funcionar, com és el cas de la ceràmica i els flequers, i també les estufes d'habitages particulars. Els flequers cremaven els sotabosc i el bruc igual que els terrissers; la resta de ceràmica vidriada cremava estelles i ramassa, tant d'alzina com de suro. La fusta de pi es destinava a l'emballatge; les llars de foc i estufes particulars cremaven tot el que es podia recollir i que no costés gaire diners, però també s'usava el carbó als fogons. Tota aquesta matèria prima era tallada a mà per gent que feia aquesta feina, era el seu ofici, i que tenia cura i intel·ligència de i per respectar els petits plançons, que amb el pas dels temps es convertirien en els boscos que tenim ara. Tal i com es vol protegir en aquests moments el bosc, fent servir maquinària desbrossadora i ramats d'ovelles i cabres que es mengen els brots de les plantes, darrera dels incendis no quedarà res, perquè un cop la planta grossa que existeix en aquests moments s'hagi eliminat, el bosc quedarà pelat.

. EL CIGALÓ

"Prometo que pujaré els impostos i el meu sou, i els pujaré"

Miquel Ciurana és Speedy, líder del Partit dels Marrons. Els seus mítings estan plens de malabars i de sota el seu inseparable bigoti només surten paraules plenes de sinceritat. Al Facebook del partit es pot llegir: "Jo us dic a vosaltres, avui, amics meus; que tot i les dificultats i frustracions d'aquest moment en que vivim, jo tinc un somni...".

Xavi Martí

Es teus mítings estan centrats en allò que els polítics fan i que mai s'atreveixen a dir que faran. El que dic és que em pujaré el sou i que pujaré els impostos. Són mesures impopulars. En el primer ple de l'any d'un ajuntament el primer que es fa és augmentar els salaris del govern i de l'oposició, jo rebo aquest fet i fare el que fan tots.

I per què Partit dels Marrons? Tots els partits tenen un color que els representa. Buscava un color amb el que no em poguessin identificar amb cap altre partit i va sortir el marró, que també té el doble sentit de merder.

Ets un polític que fa malabars amb boles.

Cada bola és un impost i jo, amb ells, faig malabars. Els polítics fan malabars per aconseguir vots, però no ho fan amb pilotes. **Si votem el Partit dels Marrons tindrem tot un seguit d'avantages... com pagar més impostos.** Jo dic a la gent que em votin perquè jo no els enganyaré. Allò que prometo ho portaré a terme. Els polítics prometen un gran nombre de coses quan hi ha eleccions que no s'acaben de fer mai. Jo prometo que seré sincer. Prometo que pujaré els impostos i els pujaré. Prometo que em pujaré el sou i me'l pujaré. Sinceritat per davant de tot... la que no tenen els polítics.

. EDITORIAL

Una bassa d'oli

Un gran nombre -per no dir la majoria- dels polítics que ens envolten estan relacionats o són propietaris d'empreses i negocis. Això afecta el tipus de lleis que es redacten, normalment orientades a afavorir les empreses i els seus propietaris, però també fa que les reivindicacions laborals de les treballadores o les demandes socials de la població sempre es mirin de maquillar, ocultar, minimitzar o menystenir de cara a l'opinió pública.

La *democràcia* que ens volen vendre és, segons les paraules dels polítics, el millor sistema on podem viure, el sistema que no presenta problemes, el sistema més igualitari, el sistema on tothom pot dir la seva, el sistema sense conflictes laborals. Però la realitat resulta ser ben diferent. Del que es tracta és de silenciar disidències, però, quan això no es pot fer perquè els fets són massa evidents, com en el cas d'una

vaga o d'una autopista tallada per les manifestants, l'objectiu és deslegitimar les reivindicacions de les treballadores o de les activistes i enfrontar aquestes reivindicacions amb els interessos de la resta de la població.

Si les maquinistes de Renfe fan vaga s'ha de dir que les seves reivindicacions són foteses i que per culpa d'aquesta protesta milers de persones han arribat tard a la feina, han arribat tard a casa, han arribat tard a algun lloc. Diaris, televisions i ràdios es limiten a recollir el testimoni de pares i mares empenyades que no han pogut fer pujar els seus fills a un autobús escolar i així aconseguir no parlar massa de sous baixos, acomiadaments impropis, accidents laborals o incompliments de conveni. Exemples de la comunió d'interessos entre allò públic i allò privat. La *democràcia* és una bassa d'oli, tot és perfecte, i qui es queixa és perquè vol, perquè és un babau o perquè vol molestar als altres.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

'Grândola Vila Morena', Samaranch...

David Fernández
directa@setmanaridirecta.info

A propòsit dels infames honors rebuts per l'home de Franco que mai va deixar de ser Samaranch, suren de nou els mites fantasmagòrics de la mixtificació manipuladora de la història. "Transició espanyola, vuitena meravella de la humanitat", dieten. Què si model universal, que si procés modèlic... Duros a quatre pessetes. Memòria líquida, memòria liquidada? Alguns beneïts titulen ara que torna el franquisme: quan l'únic que passa és que mai va marxar. Cortesia exquisida del trànsit transitori de sa majestat borbònica la transició: ni un sol crim del franquisme castigat. I anem donant lliçons al món? De què? De vergonya? De model d'impunitat impossible de perfeccionar? Desfet i refet, sempre m'ha rebenat això de la conya de mal gust de la "transició modèlica". Tòpics irrisoris, típics irritants. Malpa-

rida transició pacífica? 600 morts entre 1975 i 1981, majoritàriament protagonitzades per l'extrema dreta parapolicial neuroconnectada amb les clavegueres de l'estat. Blanc claret sobre negre espès: terrorisme d'estat i estratègia de la tensió per liquidar-ho tot a preu de saldo. El crim perfecte del Gatopardo. Contra la gestió del silenci imposat, però, la memòria crida que si hi hagué models reals i directes de com fer caure l'horror, de com fer net amb el terror i de com passar comptes amb el feixisme. A tocar de casa, vés per on. 17 mesos abans de la mort al llit de Franco, Portugal esfondrava el salazarisme amb la revolució incruenta dels clavells, que va ser reconvertida després a democràcia de baixa intensitat a l'ús europeu. Va quedar, però, i queda encara la memòria inexpugnable d'una dictadura derrocada, tota la dignitat recuperada i un tall inalterat, en sec i d'arrel, amb el feixisme. Igualeu que ací, oi? El 25 d'abril de

1974, a les 00.20, la mítica *Grândola Vila Morena* de Zeca Afonso sonava al programa "Limite" de Radio Renascença. Era el senyal de la llibertat. Des que conec la història, cada 25 d'abril, mirant al sud del País Valencià però posant un ull a Lisboa, sempre la canto. Però xiuxiuejant-la fa 20 dies, 00.20 en punt i en els escaires d'una nit fosca que encara dura, no deixava de pensar que Samaranch no hagués arribat molt més enllà d'exiliat bidell de la Fundació Francisco Franco a les Illes Caiman, si *Grândola Vila Morena* també hagués sonat a casa nostra. El dilema entre por i llibertat, que és el dilema del feixisme, també té banda sonora. Per això quan us lloin la transició, podeu cantar *Grândola* si voleu. Rutlla sola: els farsants de tots colors no la toleren. Enrogeixen tremolant de la vergonya. *Grândola, Vila Morena. "O povo é quem mais ordena". Bye, bye, Samaranch. 25 d'abril sempre. O algun dia per venir.*

. COM S'HA FET

Aquesta setmana publiquem un article a la secció "Bon Viure" dels *Quaderns d'Illacrua* (pàgina 7), on expliquem les decisions que va prendre l'assemblea de la DIRECTA pel que fa al llenguatge androcèntric. Aquestes decisions van implicar alguns canvis en la manera de redactar del setmanari que s'estan aplicant des de fa unes setmanes.

Aprofitem per a recordar que, per a qualsevol dubte, pregunta, suggeriment, etc., que tingueu sobre el funcionament, els continguts, el redactat o la presentació del setmanari, ens podeu escriure al correu electrònic directa@setmanaridirecta.info. També ens podeu escriure per correu ordinari, trucar als nostres telèfons o venir directament a la redacció.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

QUECHUA

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez
Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen
Observatori dels mitjans | Manuel Torres Mendoza
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé
Serra Agenda directa | Alfonso López
Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrasa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

La Generalitat donarà menys diners per la solidaritat | PÀG. 8

El consistori de Barcelona oculta l'opció C | PÀG. 9

Reviu el projecte per fer l'hotel del Palau | PÀG. 10

Acomiadament improcedent al Bus Turístic | PÀG. 12

TARRAGONA · ES DISPAREN ELS CASOS D'ABÚS DE PODER DE LA GUÀRDIA URBANA DE LA CIUTAT A L'HORA D'EXECUTAR LA NORMATIVA

Activistes tarragonines aglutinen penes de presó i multes arran de la llei cívica

La repressió ha afectat especialment la gent dels moviments socials. El darrer cas ha estat la interposició d'una multa de 4.500 euros contra quatre membres de l'esquerra independentista

Fran Richard
elcamp@setmanaridirecta.info

Tarragona està vivint, des de principis de 2009, un augment dels casos repressius de la mà de la policia local. Aquesta pràctica ha afectat especialment la gent que integra els moviments socials de la ciutat, situació que recorda, en alguns aspectes, episodis tan infausts com el cas *Bustos* de Sabadell. L'últim succés ha estat la multa de 4.500 euros interposada fa unes setmanes contra quatre membres de l'esquerra independentista per "llençar papers a terra" i incomplir l'ordenança de "convivència" durant una acció contra els bancs on van col·locar adhesius a la façana d'una Caixa Catalunya. Durant l'acte no es va produir cap identificació. Tot i així, les multes han arribat a diverses persones que l'Ajuntament ha considerat culpables "d'embrutar la via pública", cosa que mostra indicis de l'existència d'un fitxer il·legal. Pocs dies després, el mateix cos policial va requisar mig centenar d'exemplars del número de *La Bicicleta* que parlava d'aquest tema a la portada.

Les feministes de Cau de Lluçanoves han patit agressions per part d'agents uniformats durant una protesta

Ara mateix, però, la preocupació més urgent de la Plataforma Cívica contra els abusos de membres de la Guàrdia Urbana és el cas pendent del 7 de gener de 2009, quan les feminis-

Dos agents de la Guàrdia Urbana identifiquen alguns membres de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

tes de Cau de Lluçanoves van ser agredides per agents uniformats durant una protesta davant d'una botiga Bershka. Demanen penes de presó o multa a tres persones, que estan acusades de desobediència i agressió a l'autoritat. També s'han registrat agressions durant la detenció d'un jove acusat de fer pintades anarquistes a caixers de la rambla Nova el mes de febrer i també contra membres del revifat moviment okupa de la ciutat. En aquest sentit, la nit de Carnestoltes, diverses dotacions d'aquest cos es van presentar a l'ateneu ocupat l'Espina, van acordar amb els carrers adjacents i van envoltar el centre perquè aturessin la festa a mitjanit. Durant l'operatiu, van detenir un militant

d'Endavant a la sortida de l'ateneu i els agents es van permetre la llicència de comunicar al detingut el fet que "íbamos a por vosotros".

Però la dèria de la regidoria de Seguretat, dirigida pel jove socialista Carles Castillo, fa que no tinguin límits a l'hora de considerar que un acte és "incívic". El mes de març, la policia local va multar una desena de joves del barri de Bonavista a pagar 375 euros cadascú, per "llençar les closques a terra", de les pipes que havien menjat. El jovent afectat va declarar al *Diari de Tarragona* que ni tan sols n'estaven menjant quan van arribar els agents per escorcollar-los tot buscant drogues. Pocs dies després, la premsa es feia ressò d'un altre

cas: una dona que passejava el seu gos a la platja del Miracle va ser multada amb 1.250 euros. La Candidatura d'Unitat Popular, entre d'altres, s'ha encarregat de denunciar aquestes actuacions i d'alertar que les sancions de l'ordenança cívica poden anar dels 350 euros per trepitjar la gespa de la Rambla fins als 700 euros per practicar amb *skate* o, simplement, dur-lo al damunt.

Afany recaptador o embolic burocràtic?

Segons diverses fonts consultades per la DIRECTA, la Fundació Sant Joaquim i Santa Anna -que acull una associació dedicada a persones amb discapacitat psíquica anomenada

Esplai Club Vaixell- va rebre una notificació de l'Ajuntament de Tarragona, a principis d'abril, on se'ls avisava que, si en un termini de quinze dies no adquirien la llicència d'activitats i/o obres, valorada en 700 euros, efectuarien el tancament del local. Segons la Guàrdia Urbana, els agents s'havien personat a la seu "perquè un veí s'havia queixat del soroll que causaven durant l'assaig d'una obra de teatre", activitat que fan una vegada a la setmana. Quan els van demanar els papers, la policia els va comunicar que necessitaven "una llicència d'activitats", fet que la gent del cau desconeixia i que també ha sorprès el coordinador dels esplais de la ciutat,

L'Esplai Club Vaixell, entitat sense ànim de lucre que acull persones amb discapacitat psíquica, haurà de sol·licitar una llicència per fer obres de teatre al seu local

Marc Suanes. De moment, el local resta obert sense problemes, però, paral·lelament, membres del col·lectiu fan gestions per intentar no haver de retribuir aquesta taxa, ja que són una associació sense ànim de lucre. En tot cas, el portaveu de comunicació de la Guàrdia Urbana de Tarragona ha negat que hagin notificat cap tancament i que hagin actuat com si es tractés d'un establiment comercial.

, així està el pati

CATALUNYA · FEIXISME

Els grups nazis podrien fer un concert a les Terres de l'Ebre

Directa Terres Ebre
teresebre@setmanaridirecta.info

Aquestes últimes setmanes han aparegut anuncis d'un concert de música RAC (Rock Againts Comunista), que s'ha de celebrar els dies 11, 12, i 13 de juny, a diverses pàgines web de caràcter nazi. Durant aquests tres dies, a més del concert, pretenen dur a terme una conferència i una exposició de material autèntic del Tercer Reich. Com és habitual en aquest tipus d'actes, l'organització vol mantenir en secret el lloc exacte on se celebraran les jornades per evitar mobilitzacions antifeixistes a les portes del recinte, però la Directa ha pogut saber que es faran a les Terres de l'Ebre. Al llistat de col·lectius que hi participen, hi trobem des d'un *magazine*, una distribuïdora de música feixista, una productora musical o un col·lectiu encarregat de la defensa pública del militar neonazi que va assassinar Carlos Palomino el setembre de l'any 2007, a més d'altres nazis empresonats per delictes relacionats amb la violència i l'odi racial. Aquests col·lectius són força representatius del moviment *skin head* neonazi, que acull integrants dels diferents partits polítics d'extrema dreta espanyols.

A l'Estat espanyol, l'apologia del nazisme no és il·legal, sempre quan no és negui obertament l'holocaust o és promogui l'odi racial.

CATALUNYA · LLUITA

Manifestació contra els trasvassaments

Andreu Curto
teresebre@setmanaridirecta.info

La plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) ha iniciat la campanya de difusió per la manifestació del proper 30 de maig a Barcelona. Aquesta mobilització té com a objectiu denunciar davant la Unió Europea l'actuació de l'Estat espanyol, que fa més de divuit mesos que retarda i impossibilita la fixació d'un cabal sostenible mediambientalment pel riu Ebre i el seu delta. La PDE establirà contactes amb sindicats, associacions veïnals i diversos agents socioeconòmics del territori per aconseguir el seu suport.

En aquesta línia, també vol obtenir aquesta complicitat a l'Àrea Metropolitana de Barcelona; és per això que, aquesta setmana, ha convocat una reunió oberta. Gabriel Borràs, el responsable d'àrees de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), va afirmar que el Pla de Gestió de l'Aigua a Catalunya 2015-2027 contemplarà la possibilitat de transvasar el Segre a Barcelona a través del canal Segarra-Garrigues.

Aquestes declaracions reforcen les acusacions que ha fet sempre la PDE sobre els motius ocults que s'amaguen rere aquesta infraestructura hidràulica.

CATALUNYA · EL GOVERN CATALÀ PRETÉN SER MÉS INTERVENCIIONISTA EN L'ÀMBIT DE LA SOLIDARITAT

La Generalitat retalla el pressupost dedicat a la cooperació al desenvolupament

CARO GABARRO

Abeurador al poblat de Foulou, a Burkina Faso, finançat gràcies a un projecte de cooperació de l'ONGD Aigua per al Sahel

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Les ONG catalanes dedicades a la cooperació al desenvolupament poden veure minvar els recursos públics que reben per dur a terme la seva tasca en benefici de la pròpia administració, disposada a assumir un paper cada cop més intervencionista en un terreny on, fins no fa gaires anys, la seva presència era testimonial, per no dir nul·la. Lluny de complir les seves promeses, l'actual govern de la Generalitat ha dedicat a la cooperació al desenvolupament molts menys recursos dels que es van fixar al Pla Director 2007-2010 i enguany hi destinaria 49 milions d'euros, quan les previsions de fa tres anys parlaven de 130 milions. A més, durant les negociacions de cara al nou pla -que cobrirà el període 2011-2014- ja ha advertit que vol augmentar el percentatge dels fons per la cooperació directa -la que fa la pròpia administració- i la multilateral -mitjançant agències internacionals.

Si, fins ara, les ONGD, les universitats i els sindicats rebien el 70% dels diners que dedicava l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD) a aquest àmbit, segons el futur Pla Director, el percentatge baixarà al 50%. "El nou model no ens satisfà. Hi ha una obsessió per part de les administracions per fer les coses directament, però sempre que s'hi posen s'adonen que és molt complex i que no ho fan millor que les entitats. És un canvi que no aporta res i significa anar en-

perquè es desaprofita tot el coneixement que hi ha al sector", alerta Francesc Mateu, president de la Federació Catalana d'ONG al Desenvolupament (FCONGD).

L'augment de la intervenció governamental en la cooperació podria fer pensar que l'executiu considera aquesta àrea com una prioritat en la seva acció, però els fets s'encarreguen de demostrar que no és precisament així. El novembre de 2009, la FCONGD va haver d'amençar amb la convocatòria de mobilitzacions si tirava endavant la idea de l'executiu presidit per José Montilla de retallar més d'un 20% (uns 10 milions d'euros) el pressupost destinat a cooperació. La pressió va fer efecte i, finalment, els comptes van quedar congelats en 49 milions, ll-

ny de l'augment progressiu promès tant al Pacte del Tinell (2003) com al Pacte d'Entesa (2006).

"És (una partida) fàcil de retallar perquè hi ha poca sensibilitat en aquest tema i els destinataris d'aquests ajuts no voten; i això va en contra nostra", denuncia Mateu, per destacar la importància de la cooperació al desenvolupament. "Estem parlant de diners que engeguen processos de canvi a les estructures perquè siguin més justes", afegeix. Tot i la gasiveria de l'administració, la majoria de la població catalana (53,9%) veu amb bons ulls que s'augmentin els diners públics destinats a aquest terreny, fins i tot en època de crisi, segons una enquesta recent del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO).

Revisar el marc geogràfic

Més enllà dels magres recursos econòmics, amb l'argument de la crisi sempre present, el nou pla director genera altres discrepàncies entre l'administració i les ONG. Francesc Mateu -que, malgrat tot, admet que el programa anterior no era dolent- creu necessària la revisió del marc geogràfic on es destinen els fons a la cooperació. "Ens agradaria tenir clar perquè treballem en un país i no en un altre; saber si és en funció de la política exterior o perquè hi tenim més capacitats i experiències; però aquest debat no l'hem fet", lamenta. En tot cas, per aconseguir el millor pla possible, la FCONGD ja ha iniciat una campanya de pedagogia per conscienciar la classe política -que al cap i a la fi és qui decideix quants diners públics s'hi destinen i com es gasten- sobre la importància d'incrementar els recursos a la cooperació. Mateu confessa que s'han reunit amb tots els grups parlamentaris i que, a hores d'ara, la predisposició és bona.

La zona mediterrània, amb el Marroc, Palestina i el Sàhara Occidental com a països d'actuació prioritària; l'Àfrica subsahariana, amb especial atenció a Moçambic i el Senegal; l'Amèrica del Sud, amb Bolívia, Colòmbia i l'Equador com a epicentres; i l'Amèrica Central i el Carib, amb el punt de mira fixat a Guatemala, Nicaragua i El Salvador, són les àrees geogràfiques on actualment es concentra la cooperació catalana al desenvolupament, un marc que no va camí d'experimentar grans canvis.

> 0,7%: etern compromís mai complert

"El 0,7% ja ha quedat desplaçat. Fa deu o dotze anys, Leontieff, Premi Nobel d'Economia, explicava que aquesta xifra s'havia d'actualitzar fins arribar, almenys, al 3,5%. Des de fa anys, la quantitat que s'envia del Sud al Nord ha suposat sis vegades més que la quantitat de diners que s'envia pel desenvolupament". Són paraules del president de Justícia i Pau Arcadi Oliveres a *Magalla*, la revista de la FCONGD, que demostren que, amb el 0,7%, no n'hi ha prou per posar fre a les grans desigualtats del planeta. Però, a l'hora de la veritat, a casa nostra, ni tan sols ens hi apropem. La Generalitat de Catalunya només destina el 0,38% dels ingressos propis a la cooperació al desenvolupament i les entitats reclamen un canvi en el mètode de càlcul per incrementar uns fons que, al cap i a la fi, no són per les ONG, sinó que es destinen a la ciutadania necessitada dels països empobrits. La FCONGD reivindica a través d'una campanya que s'aporti, com a mínim, el 0,7% del pressupost consolidat de la Generalitat, xifra que el 2008 hauria suposat 243 milions d'euros, cinc vegades més que l'aportació real.

, així està el pati

BARCELONA · LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE BARCELONA I ECOLOGISTES EN ACCIÓ SÓN PARTIDÀRIES DE LA REFORMA

El consistori només publicita dues de les propostes per remodelar la Diagonal

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

La consulta per la reforma de la Diagonal va arrencar el 10 de maig i s'allargarà fins el dia 16 de maig. El primer dia de votacions, van votar 25.379 persones, un 1,79% del cens definitiu contemplat per una consulta que ofereix tres opcions: convertir l'avinguda Diagonal en un bulevard (opció A), en una rambla (opció B) o deixar-la tal com està (opció C). La consulta està aixecant polseguera, principalment, per tres motius. En primer lloc, pels problemes que s'està trobant la gent a l'hora de votar. Les votacions es poden emetre a peu d'urna o per Internet. En el cas d'Internet, cal tenir la versió 6 del programa Java i, des de la majoria de servidors que operen amb *software* lliure (com Iceweasel, Konqueror o Opera), no es pot votar. En segon terme, cal destacar que l'Ajuntament de Barcelona només ha fet propaganda per mostrar les opcions que aposten per una reforma de la Diagonal: la A i la B. És un fet prou evident que es pot comprovar si s'entra a la web del consistori, on es poden veure simulacions

Si s'entra a la web de l'ajuntament es poden veure simulacions en vídeo de les opcions A i B i, en cap cas, de la proposta C

en vídeo d'aquestes dues opcions i, en cap cas, de l'opció C. Per últim, cal tenir en compte les condicions en què treballa la plantilla contractada per dur a terme la consulta de la Diagonal. Així doncs, la plantilla, que ha estat contractada per les empreses Airun i l'empresa LPM Seguridad y Auxiliares, cobra 11,5 euros l'hora i 5 euros l'hora respectivament per "encoratjar la ciutadania a votar per les opcions B i C" -segons afirma una persona que treballa a la consulta durant el període de formació i prova i per "explicar els avantatges de les

opcions que opten per la reforma durant el període de votació". Tanmateix, hi ha entitats com la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona i Ecologistes en Acció que s'han mostrat favorables a la reforma, com a participants de la Plataforma Diagonal per Tothom, però també persones que s'hi posicionen en contra, com el cas d'Ada Llorens -urbanista- o Saturnino Mercader -conductor de TMB i membre del Comitè de Conveni.

TRAM i medi ambient

Des de la FAVB, es mostren a favor de la transformació per dos motius. En primer lloc, perquè "permetrà la unió del TRAM Baix i del TRAM Besòs" i, en segon terme, "per una qüestió ambiental", ja que -segons afirma Jordi Giró, representant de la FAVB- "suposarà la recuperació de l'espai públic i el manteniment d'un patrimoni ambiental com és l'arbrat de la Diagonal". La FAVB també apunta que la Diagonal ha

de ser una avinguda "eficient pel que fa al transport públic" i que "equilibri els usos de la via". Creuen que "viure a una gran ciutat no ha de ser sinònim de tenir mala qualitat de vida". En rela-

L'urbanista Ada Llorens diu que l'opció del tramvia "expulsa l'ús del bus i del metro perquè es consideren cars"

ció a l'opció C, de no transformar la Diagonal, la FAVB es mostra reticent perquè considera que "no és de rebut incorporar una opció quan el procés ja

es troba molt avançat perquè suposa canviar les regles del joc". Tanmateix, es mostren "partidaris que es consulti tot com més millor". Pel que fa a la gestió del transport públic, pensen que "s'ha de veure si serà privada o no" i, tot i que "aposten pel transport públic", asseguren que "tancar-nos aquí voldria dir que les branques no ens deixen veure el bosc".

100.000 vehicles per dia

L'urbanista Ada Llorens s'ha mostrat crítica amb el procés per tres aspectes fonamentals. En primer terme, perquè creu que "és prioritari pacificar el trànsit segons el model Cerdà primigeni" -a l'estil del Carrer Enric Granados- que no pas "pacificar el trànsit d'una artèria vertebradora territorial a costa de convertir l'Eixample en la nova xarxa de trànsit rodada massiu". En aquest sentit, Llorens afirma que "els 100.000 automòbils per dia que absorbeix la Diagonal caurien sobre

els saturats carrers Rosselló, Provença, Mallorca i Consell de Cent". En segon terme, Llorens mostra els seus dubtes respecte "com s'absorbirà l'impacte atmosfèric de la tala massiva d'arbres" i "com es compensarà l'absorció de CO₂ de les 60 hectàrees d'arbrat durant el temps de les obres i durant els dotze anys de creixement del nou arbrat". Per últim, critica l'opció del tramvia perquè "indueix enormes problemes en la semaforització de tot el centre" i "expulsa el bus i el metro perquè es consideren cars". Llorens apunta que "TRAM SA és una empresa privada que s'emportarà 50 milions d'euros, que marxaran de TMB, la qual és una empresa de propietat i gestió pública i, per tant, controlable". També es mostra contrària a "cedir gratis 30 quilòmetres de carril i quinze hectàrees públiques a l'explotació privada permanent" i al fet que "l'Ajuntament hagi destinat tres milions d'euros per fer propaganda".

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

, així està el pati

MANRESA · MEDI

Els grups ecologistes no poden accedir al projecte d'obres de la C-37

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Segons el comunicat de premsa difós el 7 de maig, el grup ecologista Meandre, juntament amb altres entitats, vol accedir al projecte i l'estudi d'impacte ambiental de la C-37, -el futur eix Diagonal- al seu pas per Sant Salvador de Guardiola-Manresa i, així, poder fer un seguiment de les obres i especialment del "descomunal viaducte" que travessarà les zones naturals de la riera de Rajadell, els plans del Suanya i de Maria i els camins d'aquest entorn. Fa un mes que Meandre va sol·licitar la documentació per escrit al Departament de Medi Ambient i Habitatge i encara no ha obtingut cap resposta.

Les persones representants dels diferents col·lectius volen formar part d'una comissió mixta de seguiment, que s'ha de constituir obligatòriament abans de l'inici de les obres. Segons el comunicat: "Aquest seguiment, la societat civil no el pot fer en soledat, ens cal la clara implicació de l'Ajuntament de Manresa i Sant Salvador de Guardiola". Aquestes queixes van ser traslladades, juntament amb 500 signatures, a la reunió que van tenir aquests col·lectius, el 6 de maig, amb representants de la delegació del govern a la Catalunya Central i dels Serveis Territorials de Política Territorial i Obres Públiques.

TERRASSA · LLUITA

Un ciutadà marroquí vol denunciar davant el consolat del Marroc que va estar empresonat durant tres mesos

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El ciutadà marroquí Mohamed Khamlishi va donar a conèixer, el 6 de maig a Terrassa, la intenció de dur a terme una protesta davant el consolat marroquí de Barcelona per denunciar "diverses injustícies que ha patit en mans del govern marroquí". Mohamed Khamlishi, fundador i exmilitant de l'Associació de Trabajadores Inmigrantes Marroquíes en España (ATIME), va estar tres mesos tancat a una presó marroquina acusat d'atemptat a l'autoritat.

La protesta que Khamlishi iniciarà el 12 de maig al consolat marroquí de Barcelona pretén denunciar la situació i reclamar públicament una indemnització al govern marroquí pels tres mesos d'empresonament.

BARCELONA · MANUEL VALDERRAMA VA CREAR EL CAVA CONSUMIT AL CASAMENT DE LA INFANTA CRISTINA

Un empresari vinculat a la família reial vol construir l'hotel del Palau de la Música

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Manuel Valderrama Blanca continua pressionant per aconseguir construir un hotel luxós, pressupostat en un mínim de 30 milions d'euros, just davant del Palau de la Música. Es tracta de l'empresari que dirigeix la firma Olivia Hotels, dedicada a la restauració i que actualment compta amb dos hotels en funcionament. L'Àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona no ha fet cap pas per modificar la qualificació dels terrenys on es volia fer l'hotel i, per tant, el projecte sobre el paper encara és viable. A més, la votació que es va fer el 4 de maig al ple del districte de Ciutat Vella va evidenciar que el partit de Jordi Hereu no es vol oposar a la seva tramitació i construcció. ERC va presentar una moció per reconvertir els terrenys en sòl per equipaments, ICV-EUiA, CiU i PP es van abstenir i el PSC hi va votar en contra.

El partit de Jordi Hereu no es vol oposar a la construcció de l'hotel de luxe

L'any 2007, Valderrama havia arribat a un acord amb Fèlix Millet perquè la Fundació del Palau de la Música cedís els tres edificis que fins feia pocs mesos eren propietat de l'escola La Salle. Aquesta escola privada els havia cedit a canvi que una promotora contractada per Millet executés les obres de millora i condicionament de la seu escolar. L'escriptura contractual entre Millet i Olivia Hotels no fa constar cap preu pels edificis, com sí es tractés d'un regal. Durant aquelles dates, Valderrama era vocal de la fundació i la llei de fundacions prohibia explícitament que tingués vinculacions directes amb negocis gestionats des de l'entitat. Actualment, la fiscalia està supervisant aquest fet i ha de decidir si obre una investigació al respecte. L'actual junta gestora de la fundació ha manifestat per activa i per passiva que no reconeix aquell contracte ni aquella escriptura, que només va ser ratificada per Fèlix Millet i que no pot ser validada per cap tribunal. Per aquesta raó, continuen defensant que els tres edificis en litigi ses destinin a equipaments pel barri i noves dependències del propi Palau de la Música.

Tot i això, Manuel Valderrama, fent valer la seva xarxa d'influències, ha aconseguit mantenir el pols amb les administracions amb l'objectiu de poder materialitzar el seu projecte. Després que el ple del districte de Ciutat Vella, ara fa sis

L'edifici del Palau de la Música es troba davant d'on es vol fer l'hotel

mesos, aprovés una resolució on s'acordava proposar una modificació del Pla General Metropolità per retornar la qualificació d'equipaments als terrenys en litigi, el propi Valderrama va presentar una demanda per danys i perjudicis on exigia una indemnització de 2,6 milions d'euros si, finalment, l'hotel no es feia.

Valderrama ha aconseguit etiquetar el seu cava amb el nom de 'Extra Brut Cristina'

Cal recordar que aquest empresari no només es dedica a l'hostaleria i que, principalment, és conegut pels seus negocis al sector del cava. Les bodegues Mas Tinell són la joia dels seus projectes i van ser les encarregades de produir el cava distribuït durant el casament de la infanta Cristina i Iñaki Urdangarin. Després de l'esdeveniment, la casa reial va autoritzar unes etiquetes noves amb les denominacions *Extra Brut Cristina* i *Brut Real Reserva Mas Tinell*. Aquesta última va ser la beguda oficial del Comitè Olímpic Espanyol l'any 2008 durant les olimpíades de la ciutat de Beijing.

> El nou regidor reactivarà l'especulació a Ciutat Vella

Les entitats veïnals de Ciutat Vella estan en situació d'alerta davant la possible reactivació de projectes urbanístics que, fins ara, estaven al calaix. L'assumpció de la regidoria de Ciutat Vella per part del delí socialista Carles Martí, després de la dimissió d'Izquierdo González -una renúncia que, oficialment, es va produir per raons personals, però que diferents fonts del consistori relacionen amb les pressions que sectors de l'hostaleria, del turisme i de la Guàrdia Urbana van exercir contra González-, ja s'ha materialitzat amb la reobertura d'algunes carpetes. Les principals preocupacions són l'anomenat pla dels ascensors de la Barceloneta, la construcció d'un hotel al Raval sud (amb interessos de Núñez i Navarro) i l'esmentat hotel del Palau de la Música. Representants de l'AVV del Casc Antic, de l'AVV del barri Gòtic i de l'AVV de l'Òstia van manifestar les seves temències durant una roda de premsa que es va celebrar a la seu de la FAVB el 12 de maig.

Manifestació contra l'especulació celebrada al barri de la Barceloneta

, així està el pati

CATALUNYA · DESPRÉS DE L'AGRESSIÓ, LA POLICIA CATALANA EL DETÉ SOTA L'ACUSACIÓ D'ATEMPTAT A L'AUTORITAT

Mossos de paisà apallissen un treballador de manera indiscriminada a l'Hospitalet

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Es Mossos d'Esquadra, la matinalada de l'1 d'abril, van demostrar una vegada més la impunitat amb què continuen actuant arreu dels nostres carrers. Aquest cop, va tornar a ser una persona immigrada la que va patir la brutalitat de la policia catalana. El resultat de l'abús de poder dels agents de l'ordre va ser la detenció, sota l'acusació d'atemptat a l'autoritat, de la persona agredida, que a més va requerir atenció mèdica per les lesions que presentava per tot el cos arran dels cops dels agents.

Apallissat al costat de casa seva

Era el capvespre del 31 de març quan Cèsar, un treballador d'origen equatorià nacionalitzat espanyol, va acabar la seva jornada laboral i es va encaminar, juntament amb dos amics, cap a un local a veure el partit de futbol que disputava el Barça aquella nit.

Una bona estona després d'haver finalitzat l'encontre, cap a la una de la matinada, els tres companys van agafar l'automòbil d'un d'ells i van enfilarse cap a casa.

Els tres amics van fer la primera parada al domicili de Cèsar, situat a una cruïlla entre els barris de Collblanc i la Torrassa, a l'Hospitalet de Llobregat. Aprofitant un semàfor en vermell, Cèsar va abandonar el vehicle i, abans d'arribar al portal de casa seva, mentre els seus companys encara esperaven per reemprendre la marxa, tres individus no uniformats van baixar d'un altre vehicle i, mentre un es dirigia cap al cotxe dels seus companys, els altres dos, sense dir paraula, van abraonar-se sobre Cèsar i el van llançar a terra amb una agressivitat extrema. "Nosaltres no enteníem què succeïa, mentre l'altre senyor ens deia que no

baixéssim del cotxe i ens demanava la documentació, sense identificar-se com a policia", declaren els companys de l'agredit. Com que es van negar a identificar-se, van ser amenaçats amb una porra metàl·lica per l'agent de paisà, mentre Cèsar era arrossegat uns metres enllà pels altres dos individus a cops de puny i puntades de peu. Els amics de Cèsar apunten que, "un cop vam entregar la documentació a l'agent que ens custodiava, aquest es va unir a l'acarnissament que els altres dos policies de paisà, amb les porres a la mà, estaven duent a terme contra el Cèsar". És en aquell moment que els dos amics de l'agredit, impotents davant la situació inusual que estaven vivint, van decidir gravar les agressions que estava patint el seu company amb el telèfon mòbil.

Els agressors, que en cap moment no es van identificar com a policies, van sostraure il·legalment les memòries dels telèfons mòbils als testimonis dels fets

Després d'un intent infructuós de baixar de l'automòbil per defensar-lo, els dos companys de Cèsar van veure com un dels agressors parlava per una ràdio des del seu vehicle, cosa que va fer que s'adonessin que els tres matons eren policies de paisà.

Minuts després, va aparèixer una patrulla ordinària dels Mossos

Les cames de Cèsar encara presenten ferides un mes i mig després de la brutal agressió

d'Esquadra, coincidint amb l'arribada de la parella de Cèsar i la seva filla, que van baixar al carrer, alertades pels crits de socors que havien sentit des del seu domicili. Els agents uniformats es van dedicar a

controlar la gent present a l'indret dels fets i, mentre una agent reconeixia que s'havien equivocat, es van endur Cèsar detingut, amb tota la cara ensangonada. Els agressors, que en cap moment no es van identi-

ficar com a policies, van procedir a sostraure il·legalment les memòries dels telèfons mòbils als testimonis dels fets, alhora que un d'ells es justificava dient que Cèsar l'havia agredit.

D'agredit a agressor

Un mes i mig després dels fets, Cèsar encara no sap perquè els Mossos d'Esquadra el van interceptar aquella nit i, òbviament, no comprèn com, en un suposat estat de dret, la policia pot actuar de manera tan violenta contra persones innocents.

Després de passar gairebé 40 hores tancat als calabossos de comissaria, on va rebre amenaces dels mateixos policies que l'havien apallissat, va quedar en llibertat amb càrrecs sota l'acusació d'atemptat a l'autoritat.

Les seqüeles del seu turment estan gravades al seu cos: ferides a les cames i el tòrax, punts de sutura i la cara i un dit destrossat són les evidències de la impunitat policial al nostre país.

ALBERT GARCIA

Corbacho cedeix el local reclamat per la CGT a CCOO

El Ministeri de Treball espanyol emanté la seva postura de cedir unilateralment a CCOO la vuitena planta de l'edifici sindical de la Via Laietana de Barcelona. Aquesta va ser la postura que va comunicar el dia 10 de maig el sotssecretari de Treball i Immigració del govern Zapatero, Leandro González Gallardo, als representants de la Confederació General del Treball (CGT) que es van desplaçar fins a Madrid per negociar. El govern ha instat la CGT a mantenir una trobada bilateral amb CCOO per arribar a algun acord, però la posició de l'organització anarcosindicalista és ben clara: "Fins que no es retirin totes les tanques, reixes i obstacles que CCOO ha col·locat a les instal·lacions de l'edifici, als serveis

d'aigua i llum i fins i tot a la sortida d'emergència, no hi ha res a parlar". L'endemà de la reunió amb aquest alt càrrec -home de confiança de Celestino Corbacho-, més d'un centenar de delegats i delegades es van aplegar en una assemblea on van concloure que continuaran amb les mobilitzacions i accions per exigir una rectificació per part del Ministeri de Treball de Madrid. Avui dia, encara continuen fent guàrdies per evitar qualsevol sorpresa per part de CCOO, ja que els accessos a l'edifici, actualment, són compartits per ambdues organitzacions. El 6 de maig a la tarda, van organitzar un tall de trànsit de protesta que va aplegar prop de 350 persones (foto).

JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

BARCELONA · SERVEIS

L'empresa que gestiona el Bus Turístic acomiada una treballadora de manera impropedent

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

Les irregularitats laborals continuen presents als transports de la ciutat de Barcelona, tal com ha denunciat el sindicat CNT aquestes darreres setmanes. El darrer cas es va produir el 9 d'abril, quan l'empresa privada que gestiona el servei públic del Bus Turístic de Barcelona -Professional Staff Human Resources SL- va acomiadar de manera impropedent Susana Zaplana, secretària general de la secció sindical de la CNT al servei d'acomodació i informació del Bus Turístic.

Les raons esgrimides per l'empresa a l'hora d'acomiadar-la són, simplement, el fet de no poder satisfer algunes de les reivindicacions que estava reclamant la treballadora. Aquestes reclamacions es basaven, principalment, en la imposició de contractes fraudulents d'obra i servei per part de l'empresa i en la disposició de l'estructura interna dels autobusos turístics. Iris, delegada sindical del Bus Turístic, assenyalava que "l'aplicació irregular del conveni d'oficines i despatxos" situava les treballadores a les categories amb menys retribució salarial, quan el que caldria és "aplicar el conveni de transports".

Tot va començar quan l'empresa va ser citada per la secció sindical de la CNT a comparèixer davant la Inspecció de Treball, fa més d'un mes. La resolució de la inspectora laboral davant els incompliments flagrants de l'empresa en matèria laboral va ser favorable a la treballadora del Bus Turístic, fet que va obligar l'empresa a adaptar el seu lloc de treball a les condicions que exigia la treballadora. Des de llavors, l'empresa s'ha negat reiteradament a complir el requeriment de la Inspecció de Treball.

Poc després d'això, la treballadora Susana Zaplana va ser sancionada amb dos dies de suspensió de sou i feina. L'empresa va al·legar que la treballadora havia abandonat el seu lloc de treball. Segons la secció de la CNT, aquesta afirmació "no és certa, ja que la Susana va marxar de la feina avisant la coordinació, fent fulls de bitàcola per informar dels fets, anant al metge, etc."

Aquestes darreres setmanes, la secció sindical ha convocat l'empresa a comparèixer a un acte de conciliació per arribar a un acord i evitar anar a judici dues vegades.

L'empresa del Bus Turístic no s'ha presentat en cap de les dues citacions. Segons la secció sindical de la CNT, això demostra que l'empresa "no té cap voluntat d'arribar a un acord, ni tan sols de dialogar".

Després d'això i davant la sorpresa de la secció sindical i de molta gent de la plantilla, l'empresa va decidir acomiadar de manera impropedent la treballadora afectada i va al·legar el motiu que no podia satisfer les seves reclamacions, tot i que no s'havia presentat a cap dels actes de conciliació.

CATALUNYA · L'EMPRESA NOMÉS DESTACA LA DEMANDA SINDICAL DE MÉS PLACES D'APARCAMENT

Renfe oculta els motius principals de la vaga de maquinistes a les usuàries

ANNA MURILLO

La fotografia mostra la diferència d'alçada que existeix entre les portes d'accés al tren i l'andana a moltes estacions de Rodalies Renfe

Xavi Martí
laboral@setmanaridirecta.info

“Un dels motius de la convocatòria de vaga per part d'aquest col·lectiu de maquinistes és l'exigència de disposar de 50 places d'aparcament al pàrquing subterrani de l'estació de Sants en lloc de les que ja gaudeixen en superfície. Renfe lamenta les molèsties que pugui ocasionar aquesta convocatòria als seus clients”. Amb aquestes paraules -que es van poder

SEMAF: “Renfe ha donat una informació manipulada per confondre la gent”

escollir per la megafonia de les estacions de Rodalies durant quatre dies, del 3 al 6 de maig-, Renfe va explicar a les usuàries un dels motius que van portar el col·lectiu de maquinistes del Sindicato Español de Maquinistas y Ayudantes Ferroviarios (SEMAF, el majoritari en aquesta categoria professional) a convocar tres jornades de vaga els dies 3, 5 i 7 de maig. Segons José Rodríguez, del SEMAF, el tema dels aparcaments “no és el punt més important de les sis reivindicacions de la vaga”. El SEMAF ha dit que el fet de destacar només un dels motius és actuar “amb mala fe per part de Renfe, que vol aconseguir que els clients es posin en contra dels treballadors”.

Rodríguez també ha indicat que “l'empresa ha donat una informació manipulada per confondre la gent” i que aquesta “és una pràctica que feia vint anys que Renfe no portava a terme”.

El sindicat ha manifestat a la DIRECTA que Renfe “està practicant un incompliment continuat de la llei de prevenció de riscos laborals des de fa diversos anys”, que aquesta situació ha estat “denunciada a tots els comitès de salut laboral de l'empresa” i que “el 23 d'abril, el Departament de Treball va aprovar tots els motius de vaga al·legats” per la plantilla.

La demanda més important

José Rodríguez ha indicat que el problema de la seguretat laboral “el trobem quan els trens han d'estar estacionats tota la nit als apartadors, que són vies que no tenen andanes”. Rodríguez diu que, sense les andanes, “les portes dels trens queden molt altes respecte al terra i pujar i baixar del comboi costa molt, és quasi impossible”. Això fa que les maquinistes, segons el sindicalista, s'hagin de llençar de dalt del tren “a les pedres de la via per poder baixar i aquestes condicions han generat més d'un accident, com trencaments de clavícules, operacions de menisc, turmells torçats, etc.”.

Els aparcaments

José Rodríguez indica: “Demaneu més places d'aparcament perquè, quan hem de començar a treballar les quatre o les cinc de la matinada, hem d'anar a Sants amb el cotxe par-

ticular i, a aquestes hores, no hi ha transport públic i no podem pagar places d'aparcament”. Des del SEMAF també es denuncia que “hi ha places d'aparcament pels maquinistes a totes les estacions de l'Estat menys a Barcelona”.

El director de Rodalies, Miguel Ángel Remacha, va declarar que la demanda de més aparcaments, “tot i que pot semblar anecdòtica, és la que està darrere de la vaga”. Renfe va manifestar que els maquinistes disposaven de 29 places d'aparcament en superfície i que no podia facilitar places subterrànies “perquè es necessiten pels clients”. Aquesta afirmació va ser negada per José Rodríguez, que va indicar que les places d'aparcament en superfície “són per tots els treballadors de l'estació de Sants, no només pels maquinistes”. Rodríguez també ha afirmat a la DIRECTA: “Ens han comunicat dos cops per escrit que l'aparcament en superfície està afectat per la remodelació de l'hotel Barceló Sants i que es tancarà”.

Manipulació als diaris

L'ocultació dels motius principals de la vaga per part de Renfe no només es va fer per mitjà de la megafonia de les estacions. L'1 de maig, la companyia va publicar un anunci a diferents diaris (*El Periódico* el va publicar a la pàgina 26, *La Vanguardia* a la 65 i *l'Avui* a la nou) on es podien llegir les mateixes paraules que, dies després, es van poder sentir a les estacions.

Però el desprestigi de les reivindicacions laborals de les treballadores no només el va dur a terme la

comunicació corporativa de Renfe. L'empresa, el 4 de maig, va titllar la vaga de “minoritària” i va dir que només mitja dotzena de maquinistes havien secundat l'aturada. Davant d'això, els diaris es van afanyar a fer titulars on quedava reflectida aquesta idea i on només es destacaven les molèsties patides per les usuàries: “Una vaga minoritària afecta 175.000 viatgers de Renfe” (*El Periódico*) i “La vaga de sis maquinistes perjudica 175.000 viatgers” (*Avui*). A més, a l'interior dels textos que acompanyaven els titulars, tot i que es van fer petites al·lusions a les reivindicacions de més seguretat laboral, es continuava presentant la demanda de més aparcaments com el tema principal que va generar la vaga.

José Rodríguez ha manifestat a aquest setmanari que hi havia “més de 600 maquinistes afectats per la vaga” i que, d'aquests, “al voltant de 120 estaven fent serveis mínims”.

Les promeses de Renfe

El SEMAF i Renfe es van reunir el 6 de maig i l'empresa es va comprometre a cedir 21 places més d'aparcament en superfície a les maquinistes. També va dir que crearia passarel·les per accedir als trens i que milloraria les sales de descans.

Després de la trobada, el sindicat SEMAF va desconvocar la tercera i darrera jornada de vaga, prevista pel divendres 7 de maig. La vaga de maquinistes és la primera gran protesta laboral des que la Generalitat de Catalunya es va fer càrrec del servei de Renfe.

MIRALLS
Georg Pontikos
 “Si manés la dreta,
 hi hauria una revolució”
 pàg. 4 i 5

BON VIURE
 DIRECTA: L'exclusió del
 llenguatge sexista i
 androcèntric
 pàg. 7

Quaderns d'Il·lacrua 17

DIRECTA 183
 12 de maig de 2010

El cos com a identitat i lluita política

Una de les expressions que ha fet fortuna en el món de l'educació –si més no, en els congressos de pedagogia– és la metàfora que afirma que “una gallina no és una àguila defectuosa”, per explicar, per exemple, que una nena no és un nen feble i lent a la classe d'educació física, o que un infant amb autisme no és cap relacions públiques nefast, ni un catalanoparlant, cap castellanoparlant maldestre. En general, doncs, no té cap sentit descriure la diversitat humana en termes d'aberracions respecte un patró de normalitat que ni ha existit ni existeix ni existirà mai. Per això, algunes persones catalogades tradicionalment com a 'discapacitades' han començat a proclamar que la manera com funcionen els seus cossos és una expressió més de la diversitat humana i que el que cal canviar és el medi social.

Antonio Centeno
afons@setmanaridirecta.info

Les persones usuàries de cadires de rodes han deixat d'acceptar que el fet que no puguin pujar a un tren sigui perquè “les seves cames són defectuoses”. Tenen clar que allò que no funciona és el tren, ja que les seves cames són tan humanes i reals com les de qualsevol altra persona. Per aquesta raó, han convingut a autoanomenar-se *persones amb diversitat funcional*, assumint que comparteixen amb tothom el fet intrínsecament humà de funcionar de manera diversa i que la necessitat d'una etiqueta ve donada per un context social discriminatori.

Un fòrum per a la construcció identitària
 Hi ha qui diu que les discussions sobre el llenguatge són bizantines –eufemismes nascuts de la dèria de seguir el patró políticament correcte– i que no serveixen per resoldre els problemes reals. No és el cas de les més de 800 persones que integren el Fòrum de Vida Independent (FVI),

llibres i desenes d'articles; ha comparegut al Congrés dels Diputats i a diversos parlaments autonòmics; ha promogut accions reivindicatives al carrer; ha participat en jornades, conferències i debats i ha impulsat diversos projectes pilot d'assistència personal autogestionada.

Aquesta dinàmica, en què el discurs raja de les experiències i les experiències del discurs, ha resultat profundament enriquidora i fecunda i ha generat una identitat de grup positiva. Fins al punt que molts dels que l'integren comencen a viure les seves diferències amb un sentit d'orgull identitari similar al que, en el seu moment, van experimentar altres grups sistemàticament discriminats i oprimits (dones, ètnies minoritàries, persones homosexuals, etc.) Com en aquests altres casos, l'orgull no deriva pas en creure's *millors que els altres*, sinó de la clara consciència del valor que aporten com a expressió intensa de la rica diversitat humana a la construcció d'un món més frater, on s'acabin esvainint precisament aquestes línies absurdes que separen aquest suposat *nosaltres* dels *altres*.

–
800 persones integren el Fòrum de Vida Independent (FVI)
 –

que estan convençudes que el llenguatge no és només el vehicle del pensament, sinó que és pensament, ja que el conforma, l'orienta, el modifica i, per tant, esdevé una palanca important per al canvi cultural que necessitem. El FVI va néixer l'any 2001 com un espai virtual de reflexió i debat per construir un discurs propi sobre la realitat de totes les persones amb diversitat funcional, un discurs teixit des de l'experiència vivencial quotidiana. No té entitat jurídica, ni estatuts ni junta directiva ni pressupost ni seu, però ha organitzat el primer Congrés Europeu de Vida Independent; ha publicat diversos

Els reptes del Moviment de Vida Independent

El paral·lelisme entre les trajectòries de construcció identitària i lluita política de les persones amb diversitat funcional i altres grups humans discriminats té arrels en el mateix origen del Moviment de Vida Independent (MVI), un moviment social internacional que va néixer als EUA en el marc de les lluites dels anys 60 pels drets civils de col·lectius com les dones, els afroamericans, els homosexuals i, amb cert retard, les persones amb diversitat funcional. Aquest nexa d'unió històric és molt significatiu i, sovint, resulta útil per identificar situacions discriminatòries subtils. Per exemple, imagineu que la llei d'interrupció voluntària de l'embaràs (IVE) acabada d'aprovar hagués establert un termini diferent del termini general en cas que es detectés que el futur infant serà homosexual. La qüestió no seria tant la

possible discriminació del nasciturus homosexual amb la innegable càrrega de valoració negativa que s'estaria projectant sobre una condició que és part de la diversitat humana, amb el consegüent dany social, moral i psicològic que aquesta construcció social estaria infligint a les persones homosexuals. Doncs, precisament l'article 15.b i part final del 15.c de l'esmentada llei estableixen que, a partir de la catorzena setmana, si el nasciturus té una probabilitat alta d'assemblar-se a la persona que subscriu aquestes línies –"malformada" i "amb una malaltia greu i incurable"–, la interrupció voluntària de l'embaràs és legal, mentre que, si s'ha d'assemblar al senyor Brad Pitt, aleshores aquesta interrupció no s'autoritza. Aquest acord social agraeix les persones amb diversitat funcional i és el primer pas per construir camins de vida de separació, segregació i exclusió social. La pregunta que rau a la base de tot plegat és: per què les persones amb diversitat funcional haurien de rebre els suports socials necessaris per tenir les mateixes oportunitats que en Brad Pitt si la seva vida es valora com a menys digna que la seva? En aquest cas concret, però, no es tracta de debatre *IVE sí o IVE no*, sinó d'entendre que ha de ser *IVE respectuós amb la diversitat humana*, i, a partir d'aquí, cadascú que formuli les demandes en funció de les seves conviccions.

Bioètica i canvi cultural

Una altra qüestió bioètica recurrent quan s'aborda la diversitat funcional és el suïcidi assistit. Hi ha qui propugna legalitzar el suïcidi assistit només per algunes persones, concretament per aquelles que s'assemblen a l'autor d'aquest article ("més tetraplègic" que el senyor Sanpedro) o, com ha estat notícia recentment a Holanda, per les persones més grans de 70 anys. Igual que en el cas de l'IVE, es torna a assenyalar amb el dit quines vides són susceptibles de tenir tan poc valor per ser eliminades legalment i quines són tan dignes que el fet d'ajudar a posar-hi fi seria sempre un crim. De la mateixa manera que abans, no es tracta de plantejar el debat *suïcidi assistit sí o suïcidi assistit no*, sinó tan sols d'assenyalar que, en qualsevol cas, ha de ser *suïcidi assistit respectuós amb la diversitat humana* i, per tant, qui defensés el *suïcidi assistit sí*, que el defensés per tothom i qui no el defensés, que no accepti cap supòsit. La bioètica també es troba a la base del canvi cultural que necessitem i, en aquest sentit, convé no oblidar lligons històriques tan doloroses com que el primer objectiu de l'extermini nazi van ser les persones amb diversitat funcional. No es tracta només de

deixar de matar-nos, sinó d'assumir les conseqüències del fet que les nostres vides són igual de dignes i que tenen exactament el mateix valor que la resta.

El paral·lelisme entre les lluites identitàries i polítiques de grups humans històricament oprimits posa de manifest que l'objectiu final és comú i molt simple: viure fraternalment en comunitat. Quan parlem de *vida independent* no parlem de viure aïllats i fer les coses per un mateix sense el suport de ningú, sinó d'esdevenir nodes i no illes enmig de l'entramat comunitari i assumir la responsabilitat i el control sobre els instruments socials que ens donen accés al nostre propi cos, a la quotidianitat de la llar, a la participació social en tots els àmbits. En el cas de les persones que necessiten suports d'unes altres persones per dur a terme les activitats de la vida diària, l'eina fonamental sobre la qual s'han de responsabilitzar i han de controlar és l'assistència personal. Es tracta de quelcom tan bàsic com poder decidir qui ens acompanya al lavabo o al caixer automàtic, a quina hora anem al llit o al cinema, quant de temps passem a la biblioteca o assistint a reunions sindicals, per exemple.

L'autogestió alliberadora

L'assistència personal no ens fa lliures només per les activitats que ens permet dur a terme, sinó també per l'apoderament i el potencial emancipador que suposa el fet de poder prendre totes les decisions sobre qui, com, quan i en què se'ns dona suport. D'aquesta forma de gestió que ens possibilita transitar d'*objectes de cura a subjectes d'emancipació*, en diem autogestió i, tècnicament, es basa en la lliure gestió –no necessàriament possessió– de la prestació econòmica correspon-

El paral·lelisme entre les lluites identitàries i polítiques de grups humans històricament oprimits posa de manifest que l'objectiu final és comú i molt simple: viure fraternalment en comunitat

nent a un pressupost individual en funció de les hores d'assistència que cadascú necessita. Actualment, la prestació econòmica per assistència personal generada per la llei de dependència (en endavant llei d'*independència*) ha estat integrada al nou sistema català de serveis socials de manera precària i insuficient. L'import màxim només permet finançar tres hores

IL·LUSTRACIONS:
Pere Tubert Juhé

diàries d'assistència, quan les persones a qui s'adreça (grau 3, *gran dependència*) requereixen entre vuit i 24 hores al dia. L'anomenat Pla individual d'atenció no contempla modular l'import de la prestació en funció de la valoració individual de les hores necessàries, es redueix tota la complexitat que representa un pla de vida i ciutadania activa al grau i el nivell que resulti del barem. A més, l'assistència tecnològica (ajudes tècniques, supressió de barreres, adaptació de l'entorn) que podria minimitzar i potenciar l'assistència personal no es contempla al pla individual ni té el caràcter de prestació garantida a la cartera de serveis socials.

Des de l'administració, s'analitza aquest desenvolupament de la llei d'independència i de la llei de serveis socials des del punt de vista dels *imputs* –és a dir, dels diners i els recursos que s'hi esmercen– i s'assenyala que hi ha hagut un gran avenç. Aquesta millora de la inversió és real i necessària, però no és suficient ni quantitativament ni qualitativament i aquest últim aspecte és el més preocupant. S'haurien de començar a valorar les polítiques públiques també des de la perspectiva dels *outputs*, dels efectes finals sobre la

vida de les persones que produeixen els *imputs*. Si ens preguntem quantes persones amb diversitat funcional han pogut independitzar-se de la família i exercir una ciutadania plena i activa, quantes persones (majoritàriament dones) de l'entorn familiar han pogut recuperar la seva vida i deixar de fer assistència forçosa o quantes persones (majoritàriament dones immigrades) que treballaven com a assistents des de l'economia submergida han pogut integrar-se al mercat laboral ordinari en condicions dignes, la resposta ha de ser ningú o gairebé ningú. La capacitat de transformació social del nou sistema ha estat, fins al moment, pràcticament nul·la, més aviat ha servit per reforçar i perpetuar el sistema patriarcal d'atenció familiar i assistencialista.

Cap a la vida independent

És possible reorientar el desplegament del nou sistema d'autonomia personal creant opcions amb veritable capacitat de transformació social. El projecte pilot Cap a la vida independent que desenvolupa el FVI, conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona, fa més de tres anys que demostra que podem autogestionar

-
D'aquesta forma de gestió que ens possibilita transitar d'"objectes de cura" a 'subjectes d'emancipació', en diem autogestió
 -

L'import màxim només permet finançar tres hores diàries d'assistència, quan les persones a qui s'adreça (grau 3, 'gran dependència') requereixen entre vuit i 24 hores al dia
 -

l'assistència personal que cadascú necessita (set hores al dia de mitjana) per assumir el control i la responsabilitat sobre la pròpia vida, viure emancipades, treballar, estudiar, cotitzar, pagar impostos, participar a la vida comunitària, social i cívica del nostre entorn en igualtat d'oportunitats i tenir expectatives i plans per formar noves famílies. I es pot fer de manera eficaç i eficient, tant socialment com econòmicament.

L'assistència personal autogestionada té un cost de dotze euros l'hora de mitjana (el Servei d'Ajuda a Domicili més de divuit euros cada hora) i de 2.500 euros al mes de mitjana (una dependència del tipus on aniríem a parar

nosaltres costa més de 3.100 euros al mes, segons el decret 151/2008, punt 1.2.5.3.3.3.2 de l'annex 1). A més, aquest model ha fet possible que dones de l'entorn familiar recuperin plenament la seva llibertat i que els assistents personals gaudeixin d'una feina amb condicions laborals dignes.

Conviure fraternalment en comunitat és l'única manera de generar empatia, de canviar la mirada i el pensament a fi que tot això es tradueixi en una ferma voluntat política de reorientar les prioritats pressupostàries. Com deia en Paulo Freire: "Ningú no allibera ningú ni ningú s'allibera tot sol. Les persones s'alliberen en comunitat".

El dret de la vida independent, un dret humà vulnerable

L'ONU va acordar, l'any 2006, el primer conveni de Drets Humans del segle XXI per garantir a les persones amb diversitat funcional l'exercici efectiu de tots els Drets Humans i el respecte a la seva dignitat inherent. En particular, reconeix explícitament el dret de la vida independent i obliga els estats a proporcionar l'assistència personal necessària per fer vida en comunitat. Estableix el concepte d'*ajustament raonable* com tota modificació necessària i no desproporcionada que permet l'exercici de tots els Drets Humans i de les llibertats fonamentals. En aquest sentit, els recursos institucionalitzadors (per institució cal entendre viure segons les regles, valors i prioritats establertes per altres i això es dona tant a les residències com vivint en reclusió dins l'àmbit familiar) no es poden considerar un *ajustament raonable*, atès que viure en institucions vulnera els articles 3, 5, 12, 13, 16, 17, 18, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30 de la Declaració Universal dels Drets Humans.

A nivell europeu, la desinstitucionalització és una estratègia clau i un procés imparabile. L'any 2009, el grup *Ad Hoc* d'experts sobre la transició de serveis residencials cap a serveis comunitaris va entregar al comissari europeu de Treball i Afers Socials, Spidla, un informe on es recomanava "adoptar estratègies i plans d'acció basats en els principis bàsics comuns, acompanyats d'un calendari clar i d'un pressupost per al desenvolupament de serveis a la comunitat i la clausura de les institucions residencials de llarga estada". Més recentment, el comitè de ministres va adoptar la Recomanació CM/Rec (20010)2 sobre la desinstitucionalització i la vida en comunitat dels infants amb diversitat funcional, que demana que els governs dels estats emprenguin "totes les mesures legislatives, administratives, així com altres mesures adequades per adherir-se als principis establerts a l'apèndix d'aquesta recomanació per substituir els serveis residencials per serveis comunitaris dins d'un calendari raonable i amb un enfocament global".

Cal evitar caure altra vegada en un procés de *desenvolupisme* dels serveis socials que acabi visualitzant les persones amb diversitat funcional com a mera matèria primera per insuflar energia a la poderosa maquinària econòmica de la qual participen empreses constructores, asseguradores, bancs, col·legis professionals i sindicats. Tancar les persones en institucions no és part de la solució, sinó part del problema.

Marxa pels drets que són reconeguts per llei a les persones amb diversitat funcional i que de la mateixa manera són vulnerats. Madrid 2009

-
 Arxiu

Georg Pontikos: “Si ara manés la dre hi hauria una revolu

Actualment, Grècia es troba a l'ull de l'huracà de la crisi econòmica mundial, però també és el laboratori de proves que utilitza l'oligarquia financera internacional per provar la seva capacitat d'imposar encara pitjors condicions de vida a la classe treballadora, no sols grega sinó d'arreu del món. La contrapartida perquè la UE i l'FMI injectin 110.000 milions d'euros per sufragar l'enorme deute contret (es parla del rescat financer més gran de la història) consisteix a retallar el sous del funcionari i les pensions, apujar l'IVA al 23% i altres impostos, aturar les contractacions públiques i privatitzar, abaratir l'acomiadament i congelar els salaris al sector privat. Davant d'aquests atacs, la població ja ha fet quatre vagues generals (el 24 de febrer, el 5 i l'11 de març i el 5 de maig) i es prepara per fer-ne d'altres. Sobre les mobilitzacions i la crisi, parlem amb Georg Pontikos, responsable de Relacions Internacionals del PAME (Front Militant de tots els Treballadors), el tercer sindicat del país, proper al partit comunista KKE.

Jordi Garcia
entrevista@setmanaridirecta.info

Com s'ha arribat a la situació actual de bancarrota?

Fins a finals dels anys 80 i principis dels 90, els préstecs a les empreses i les administracions gregues els concedien els mateixos bancs nacionals. Després, amb el tractat de Maastricht, es van començar a demanar préstecs als bancs dels països de la Unió Europea. Al començament, Grècia va obtenir bones condicions de pagament, ja que pagava religiosament, però quan va començar a haver-hi problemes econòmics, aleshores, les agències de qualificació van escampar que invertir a Grècia era arriscat i això va fer que els inversors exigissin interessos més alts per concedir-nos préstecs. Aquesta roda entre préstecs, interessos i pagaments ha desembocat en un monumental deute públic. En aquests moments, mentre que Alemanya pot obtenir emprèstits dels mercats financers a un 3% d'interès, Grècia n'ha de pagar un 6 o un 7%. D'altra banda, tota la vida Espanya i Grècia havien estat països agrícoles, exportàvem vi, cereals... fins que, seguint les instruccions de la Unió Europea, vam deixar de ser-ho. Paral·lelament, amb les mesures liberalitzadores de la Unió, moltes empreses gregues s'han anat traslladant als Balcanes, on els costos salarials són inferiors. I què hem rebut a canvi de tot això? Els capitals que han entrat al país s'han dirigit cap a sectors improductius, per exemple, cap als Jocs Olímpics de 2004, que van ser un negoci rodó per a les constructors. Què n'ha quedat, dels Jocs? Instal·lacions mastodòntiques que no serveixen per res... i un gran deute. Vet aquí les causes del nostre forat econòmic!

Quina és la posició dels sindicats, del PAME, però també d'altres propers al govern, davant les mesures dràstiques d'ajust que aquest ha adoptat per reduir un deute que, el 2009, va assolir el 13,6% del PIB amb la intenció de reduir-lo a menys d'un 3% el 2013?

Voldria aclarir –primer– que, a canvi dels préstecs, el govern

socialista, a més de retallar els drets laborals, també ha hipotecat part de la sobirania nacional als Estats Units i alguns estats europeus, que ambicionen controlar la regió dels Balcanes. Hem de tenir present la situació geopolítica important de Grècia, l'existència de petroli al mar Egeu, el nostre conflicte amb Turquia per Xipre, la proximitat a Palestina i l'interès perquè aportem soldats per a les intervencions militars de l'OTAN. Davant de tota aquesta situació, el nostre sindicat no ha despertat avui. Portem mesos enraonant amb els treballadors i organitzant grans vagues i manifestacions, a més

–
“Els capitals que han entrat al país s'han dirigit cap a sectors improductius, per exemple, cap als Jocs Olímpics de 2004, que van ser un negoci rodó per les constructors. Què n'ha quedat? Instal·lacions mastodòntiques que no serveixen per a res... i un gran deute”

–
d'accions com bloquejos a la borsa i ocupacions d'edificis estatals com les oficines del Ministeri de Finances, que 300 de nosaltres vam ocupar el passat 4 de març. Aquestes lluites ens han permès guanyar-nos el prestigi i la confiança entre els treballadors, així com el suport de les petites organitzacions dels agricultors i, en general, de tots els moviments socials que han sorgit els darrers temps. Alhora, la indignació general ha forçat els sindicats afins al PASOK, la Confederació General de Treballadors Grecs (GSEE) –en el sector de l'empresa privada– i ADEDY –en el funcionari–, a participar en les mobilitzacions. Per la nostra banda, amb el prestigi i l'experiència

FOTOGRAFIES:
Anna Murillo

‘Fakelaki’

Els mitjans de comunicació europeus intenten explicar la crisi de l'economia grega per les pràctiques clientelars i per l'existència d'una administració corrupta, ineficient i sobredimensionada. Fins i tot James Petras, en una entrevista concedida a finals de febrer, s'hi referia. La població grega té una paraula per parlar-ne: fakelaki (de fakelo, sobre). Preguntem a Pontikos què hi ha de veritat, en tot això.

Es barregen coses diverses. Per un cantó, de vegades, el *fakelaki* el provoca la mala qualitat dels serveis públics. Per exemple, l'Estat no finança prou la sanitat pública; si un malalt vol

que l'atengui un metge en concret, que té molt bona reputació, ha d'esperar una pila de temps. Quina via té, llavors, per ser atès abans i millor? Doncs passar-li un sobre amb diners i, llavors, el metge l'atendrà. D'altra banda, grans metges i advocats —a més de tota mena de càrrecs— fan trampes per no pagar impostos. Per acabar-ho d'adobar, l'Estat eximeix alguns sectors productius —com per exemple els armadors— de pagar impostos, mentre es falsegen els concursos d'obres públiques perquè, per sota la taula, les constructores passen el *fakelaki* per guanyar les licitacions. I això només és la punta de l'iceberg.

que hem adquirit i essent més conscients de les nostres dificultats, estem organitzant millor la lluita.

I quina és la resposta del poble: lluita, o bé desconcert i resignació?

Hi ha tres raons per les quals molta gent encara no es mobilitza. La principal és que té por que l'acomiadin de la feina. Pensa que tenim un índex d'atur molt alt. La segona és que creu que lluitar no serveix per res. I la tercera és que la gent dubta que hi hagi alternativa al govern i a les mesures actuals, encara que no li agradin. Per nosaltres, en canvi, l'alternativa és clara: la meta final de les vagues i les manifestacions és aconseguir una societat sense capitalistes, on no hi hagi explotació de l'ésser humà per l'ésser humà. Molts treballadors ens diuen aquests dies: “Hem fet set dies de vaga en tots aquests mesos i no han canviat les coses; a sobre, hem perdut diners amb les vagues mentre el govern continua aplicant les seves mesures, quin sentit té —llavors— seguir lluitant?”. Però jo penso que sí, que serveix: hem guanyat la nostra dignitat lluitant; el govern sap que ja no ens pot enganyar més i que no li tenim por, que som coherents i fem allò que diem. Lluint avui, invertim pel futur. Amb la nostra lluita, intentem que no es naturalitzin en la consciència del poble les mentides del govern, que insisteix que no hi ha més remei que estrènyer-nos el cinturó. Si aconseguim que la consciència popular no es cregui les mentides del govern, encara tenim possibilitats de prosseguir la lluita fins que restitueixin els drets perduts. En canvi, si ara cedim, d'aquí uns anys, els treballadors no recordaran que la jornada laboral només era de vuit hores o que les feines eren fixes i comportaven tenir seguretat social; solament seran unes línies als llibres d'història que llegiran els nostres nés.”

Penses que Grècia ha de pagar el deute? I, si és així, com pot pagar-lo sense aplicar les mesures d'austeritat del govern?

El deute no el va provocar pas el poble grec, per tant, no és ell qui ha de pagar-lo. Darrere del deute, s'amaguen els enormes

beneficis de les grans empreses gregues. Pensa que, l'any passat, les 200 grans empreses van guanyar 160 milions d'euros, una suma que cobriria totes les necessitats de l'Estat. A Grècia, fins fa poc, els impostos que paguen els empresaris representaven un 20% i, ara, els han rebaixat al 15%, tot i que a la Unió Europea paguen un 25%. Amb això, també podrien pagar el deute. Per no parlar de les despeses desorbitades destinades a armament i a l'exèrcit, imposades per l'OTAN. Per tant, la qüestió no és pas si Grècia ha de pagar el deute, sinó qui del país l'ha de pagar. Nosaltres pensem que l'han de pagar els qui l'han creat: els capitalistes.

“Si ara deixem de lluitar, d'aquí uns anys, els treballadors no recordaran que la jornada laboral era de vuit hores o que les feines eren fixes i comportaven tenir seguretat social; només seran unes línies als llibres d'història que llegiran els nostres nés”

... que seria el que havia promès el partit socialista grec durant la campanya electoral de fa uns mesos, quan parlaven de millorar les condicions de vida de les classes populars i de gravar les rendes de la gent més rica... La nostra experiència és que, quan el sistema capitalista té una crisi, els poders econòmics posen els socialdemòcrates al capdavant del govern perquè són els que poden aconseguir que la crisi la paguin els treballadors, ja que controlen els principals sindicats i els municipis. El 5 d'octubre passat, els socialistes del PASOK van tornar al govern amb majoria absoluta i

van prometre l'augment dels impostos als més rics i la lluita contra l'atur. Després, ja hem vist com ha actuat! Però és que, si aquestes mesures d'ajust les prenguéssim la dreta, hi hauria una revolució!

Les mobilitzacions massives de 2008 van ser protagonitzades pels grups estudiantils, quin paper juguen ara?

Al final de 2008, un policia va matar un jove i això va ser la gota que va fer vessar el got. Els joves portaven molta ràbia a dins: molts aturats, cap perspectiva de futur... De manera que es van llançar massivament al carrer. Arran de les seves mobilitzacions, s'hi va afegir el sindicalisme estatal per demanar la dimissió del govern de Nova Democràcia (ND) —la dreta tradicional— i el PAME per protestar contra la repressió policial. Mentrestant, la imatge que oferia la premsa mundial de les manifestacions només eren cotxes cremats i aparadors trencats, unes accions fetes per petits nuclis i que van propiciar que molts treballadors se n'apartessin. Al cap d'uns mesos, es van celebrar les eleccions europees i la immensa majoria dels joves no va votar. D'ençà de llavors, el nostre sindicat treballa amb tots aquests joves perquè no es desfoguin només trencant vidres, sinó que surtin al carrer amb els treballadors. La tardor passada es va formar un front d'estudiants que col·labora amb nosaltres i que participa en totes les manifestacions i vagues. El nostre sindicat vol guanyar aquesta generació. Pensem que, amb les mesures d'ajust, són ells —sobretot— els qui patiran més l'atur (ara un de cada tres joves ja està aturat), els qui cobraran menys i els qui treballaran en condicions més precàries.

Per acabar, què li diries, a la població treballadora catalana?

Nosaltres creiem que l'arma més forta que té un treballador és la solidaritat. Avui, és Grècia, demà, podeu ser nosaltres. Sé perfectament que, a l'Estat espanyol, també hi ha un índex molt important d'aturats, crec que el més alt d'Europa. Els diria que hem d'unir la nostra lluita.

Salvem Gallecs, alternatives al pulmó del Vallès

L'espai agroforestal més important de les comarques centrals resisteix la lògica predatora. Tot i haver entrat dins el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), entitats i famílies de la zona busquen fórmules per salvaguardar un conjunt d'experiències humanes ecològicament sostenibles.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

L'any 1968 passarà a la història per les protestes que van posar en òrbita un nou paradigma de convivència. La primavera d'aquell any, milers d'estudiants francesos van sortir al carrer en defensa d'una societat basada en la llibertat sexual i la dignitat dels treballadors i les treballadores. Paradoxalment, mentre això succeïa, el Pla Director de l'Àrea Metropolitana de Barcelona preveia la construcció d'una gran ciutat a l'espai de Gallecs, el connector biològic que uneix les poblacions del Vallès Oriental i Occidental.

Tot i produir-se les expropiacions, la pressió popular i el canvi de règim van impedir la consecució d'un projecte que pensava construir-hi urbanitzacions amb capacitat per a 130.000 persones. El tardofranquisme, acostumat a destrossar grans entorns paisatgístics, no va poder perpetrar el seu pla més faraònic al cor de la Catalunya central. Però, no obstant això, Gallecs continua amenaçat per diversos projectes tres dècades després.

El tardofranquisme no va poder perpetrar el seu pla, però Gallecs continua amenaçat per diversos projectes urbanístics

A les seves 753 hectàrees, hi tenen lloc pràctiques agrícoles i educatives respectuoses amb la biodiversitat de la zona

Ni la decisió del govern català, el 2009, perquè formés part del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) no ha garantit el blindatge del gran pulmó verd. Tal com preveu el Pla Territorial Metropolità, Gallecs encara resta a mercè de maniobres, fet que manté en alerta desenes d'associacions i de plataformes mediambientals.

Tots aquest entramat de lluites van confluïr, la tardor de 2008, després d'una xerrada informativa a Mollet, en què diverses persones expertes van explicar

l'amenaça imminent que poden causar l'autovia Interpolar (tram paral·lel a l'AP-7) i altres projectes en el teixit agrícola i forestal de Gallecs.

Pedagogia terrenal

Avui, una cinquantena d'entitats es coordinen per mantenir les 753 hectàrees on desenes d'espècies nidifiquen i hivernen cada any. Però no només això. A l'àrea de Gallecs, hi tenen lloc pràctiques agrícoles i educatives respectuoses amb la natura i les masses forestals formades per boscos d'alzines i pins amb roures.

En aquesta estora de verd intens, s'hi desenvolupen cultius de secà i altres conreus que afavoreixen la qualitat dels aliments i la millora de la biodiversitat i la fertilització del sòl, al mateix temps que s'ofereixen itineraris per recórrer a peu o en bicicleta els indrets més rellevants de l'entorn.

Mentre això passa, Gallecs desplega una intensa activitat formativa a l'aula de natura de Can Jornet; exhibeix i comercialitza els productes a l'agrobotiga gestionada per la pagesia del territori; apropa les visites als vestigis gòtics des de la Torre de Malla, o ensenya els valors de l'energia eòlica gràcies al molí de vent instal·lat a la masia de Can Blanc.

No és menys interessant l'observatori de Can Jornet, des del qual es pot observar la cigonya blanca i la resta d'aus protegides, a més de les restes preromàniques que encara es conserven a l'església de Santa Maria. Una colla d'espais que atrauen l'atenció d'una gernació durant la celebració de Sant Galdric, el concurs de gossos d'atura, la gimcana de tractors o les fires gastronòmiques on la pagesia i les famílies de l'Associació Agroecològica de Gallecs presenten el millor assortit extret de les seves terres.

Des d'aquest paraigües, posen el mercat de la mongeta del ganxet, la mistela de Gallecs, pollastres i hortalisses autòctones i altres productes reconeguts a les principals estovalles i que garanteixen el futur de la gent que habita el territori i l'aprofundiment de les energies renovables i de l'associacionisme agrari.

Gallecs posa en circuit aquest nou plantejament de vida sostenible, on l'activitat econòmica, el lleure i la varietat biològica conviuen en plena harmonia enmig dels dos Vallesos. Malauradament, aquest valor extraordinari continua amenaçat tres dècades després del maig de 1968, com a símbol de la importància que té la vida rural pel present i el futur del nostre país.

Panoràmica aèria de la zona, envoltada de municipis.

Rètol que reivindica la preservació de l'entorn natural de Gallecs.

Collita de calçots amb l'Església de Santa Maria de Gallecs al fons.

PDG

Els avis de l'AVE

FOTOGRAFIA: Carles Castro

Són vuit representants genuïns d'una de les aficions –potser seria millor anomenar-la passatemp– més populars del país. Parlem de l'observació d'obres. Si es fa en grup, té l'al·licient que es pot amanir amb tota classe de comentaris i, fins i tot, és una excusa excel·lent per engegar una conversa amb qualsevol desconeguda. Això sí, sempre i quan les condicions acústiques ho permetin, és clar. No sembla, però, que el diàleg sigui la prioritat d'aquests vuit homes en el moment que es va captar la imatge. Més aviat, es decanten per l'observació pura, gràcies a la seva ubicació privilegiada sobre el pont del Treball. Des d'aquesta zona de guaita perfecta, com una mena de negatiu de l'emoció de l'ornitòleg que observa les aus migratòries als aiguamolls de l'Empordà, veuen pujar el que serà la futura estació del Tren d'Alta Velocitat a Barcelona, a la Sagrera.

Pur *voyeurisme* urbà, gentilesa d'una de les infraestructures faraòniques de l'última dècada, el TAV que, amb la velocitat dels antics carrilets arriba a la seva fase final (aquí, acudeixo amb traï-

doria a l'hemeroteca i no em puc estar d'esmentar que alguns polítics pensaven que el TAV podria estar acabat pels Jocs Olímpics del 92!).

-
I –posant-me en la pell de l'observador urbà– una obra deserta, sense operaris, seria com un teatre sense actors
 -

Des d'aquesta barana, una espècie de tribuna amb el paviment esquerdat, es veu un progrés que, tal com s'han entestat a explicar-nos, no veig clar. Les mirades cap avall, les grues i les perforadores cap amunt. Els vuit de la foto són testimonis excepcionals d'un nou calaix de formigó que va creixent i que aviat formarà part del paisatge de la ciutat. Algú podria pensar que la crisi immobiliària ha posat en perill el passatemp de l'observació d'obres. Les estadístiques diuen que ara es construeix molt menys que fa un parell o tres d'anys, de manera que les possibilitats de contemplar obres també han disminuït. I –posant-me en la pell de l'observador urbà– una obra deserta, sense operaris, sense perforacions, sense el soroll de les màquines, seria com un teatre sense actors o com un llibre sense pàgines.

Carles Masià

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

■ RADIO

HAÏTÍ · PARLEM AMB ROLPHE PAPILLON, DIRECTOR DE RADIO IMAGINE

“Cal donar suport a les ràdios comunitàries perquè són eines de desenvolupament”

La ràdio, mitjà de comunicació per excel·lència a Haití, va resultar vital els dies posteriors al terratrèmol. Els marines van repartir 50.000 ràdios solars a Haití per encàrrec de la USAID i van coordinar amb el govern de Préval l'ús d'un avió especial de comunicacions per transmetre en algunes freqüències. Com ens va explicar Rolphe Papillon, director de la ràdio comunitària Radio Imagine de Corail, a l'oest del país, “aquest interès del govern nord-americà per la informació a Haití ve de lluny”.

Montse Santolino

Quin és el paper i el panorama de les ràdios comunitàries al país?

Les ràdios comunitàries van néixer als 90, després del cop d'estat contra Aristide. Van ser ràdios clandestines que van denunciar la impunitat dels militars, els abusos i les violacions; la nostra llengua, el crioll, ens facilitava la independència. El govern a l'exili enviava missatges a través d'aquestes ràdios, però tenien un problema econòmic. Cal buscar la manera de fer ràdio a baix cost perquè, com que hi ha poca cobertura, no hi ha ingressos per anuncis. Malauradament, fa uns anys i davant l'absència d'una xarxa de ràdios progressistes, l'ambaixada nord-americana a Haití, a través de la USAID, va començar a mapejar les ràdios comunitàries i a oferir ajuda econòmica i equips. Més tard, va produir programes en crioll a Port-au-Prince, que es van començar a distribuir pel país i, el 2008, va muntar una xarxa de 41 ràdios comunitàries anomenada RAMAK-Rassembleman Medy pou Aksyon Kominite. Avui, moltes d'aquestes ràdios estan fent un treball contrari al seu propòsit inicial. Hi ha una xarxa alternativa, de la qual nosaltres formem part, la Saks-Sosyete Animasyon Kominikasyon Sosyal (Associació per la Mobilització Social i la Comunicació), que està integrada a l'Associació Mundial de Ràdios Comunitàries (AMARC). El

terratrèmol va afectar molt les ràdios d'algunes zones i el mateix local de la Saks va quedar destruït.

Per això l'interès de la USAID de repartir ràdios?

A Haití, abans del terratrèmol, ja es vivia una ocupació humanitària i, ara, tenen una màquina de publicitat. La gent estem vivint la mentida, cada dia ens expliquen com en són, d'útils. És pitjor que una ocupació perquè, quan hi ha una ocupació oficial, com a mínim tenen obligacions respecte al país. És una pèrdua de temps i de diners i una humiliació pel poble haitià. Obama va anunciar 100 milions de dòlars d'ajuda sense explicar que això incloïa el cost dels marines desplaçats. Si això és ajuda, millor que ens deixin morir de fam. Ells només controlen la seguretat, però és una altra gran mentida dir que Haití és un país violent. Els únics que van veure saquejos a Haití van ser els de la CNN. I si n'hi va haver, jo dic que hi ha un principi de la revolució francesa que diu que el dret de la propietat privada està subordinat al dret de sobreviure. No sé com reaccionaria vostè si té fills per alimentar, no hi ha res per menjar i veu una botiga oberta. Honestament, a mi no em faria cap vergonya anar a buscar menjar pels meus fills allà on n'hi hagués.

Quin va ser el paper de la ràdio durant el terratrèmol?

A Haití, gairebé tots, fins i tot els més pobres, tenen un telèfon mòbil i es considerava com una eina in-

ferable. Però, en el moment del terratrèmol, totes les xarxes van caure i el mòbil no va servir de res. La gent va utilitzar la ràdio com a únic mitjà per passar missatges. A totes les llars pobres hi ha una ràdio i, com que hi ha molts llocs que no tenen llum, les ràdios són de piles. A través de les ràdios comunitàries, s'avisava la Creu Roja dels llocs on hi havia supervivents i les famílies explicaven que estaven bé o demanaven el que necessitaven. La ràdio va explicar a la gent què estava succeint realment a Port-au-Prince; explicàvem quina era la situació perquè la gent no viatges a la capital.

Quan neix i com funciona Ràdio Imagine?

Ràdio Imagine és una ràdio comunitària amb la seu a 300 quilòmetres de Port-au-Prince i va néixer el 1997. Busquem la manera de donar l'oportunitat als pàgesos de parlar de la seva pròpia realitat. És una ràdio que, més que parlar a la gent, l'escolta. Amb un percentatge del 74% de població rural, majoritàriament a-

nalfabeta, la ràdio està educant en àmbits com l'organització cívica, la salut, el medi ambient, etc. És una escola oberta a tothom. La ràdio, a Haití, és una referència per la gent. Quan algú té una queixa sobre les autoritats, acudeix a la ràdio. És com un tribunal, posa un fre a les autoritats. Li posaré un exemple: passem un spot titulat *Coneixement de la llei* que explica les lleis en vint segons. Un mes després d'emetre'n un que deia que no es podia arrestar ningú sense una denúncia, la policia ens va demanar que el traguéssim perquè tenia molts problemes per treballar.

+ INFO

A través de l'Associació Mundial de Ràdios Comunitàries (AMARC) es pot col·laborar econòmicament amb les ràdios afectades pels terratrèmols a Haití i Xile.

> Els diaris escriuen poc sobre cooperació internacional

El Grup d'Investigacions sobre Informació de l'Observatori Iberoamericà de la Comunicació de la UAB ha elaborat un estudi, dirigit pel catedràtic Marcial Murciano, on s'han analitzat, durant tres mesos (del 14 de setembre al 6 de desembre de 2009), nou diaris europeus: l'ABC, El País i La Vanguardia de l'Estat espanyol; Le Figaro, Le Monde i Libération de França i The Daily Telegraph, The Guardian i The Times del Regne Unit. L'informe indica que els mitjans analitzats tracten temàtiques relacionades amb la cooperació regularment, però que, en general, hi dediquen poc espai (un 3,5%), tot i que, segons es diu a la introducció de l'informe, “durant la segona setmana de setembre, van coincidir l'assemblea anual de l'ONU a Nova York, la reunió del G-20 a Pittsburg i les recomanacions de l'FMI sobre la crisi econòmica i financera mundial”. Els diaris francesos són els que dediquen més espai a temes de cooperació per al desenvolupament, un punt per sobre la mitjana, mentre que els anglesos es troben 0,7 punts per sota i els de l'Estat espanyol coincideixen exactament amb la mitjana total. Libération (8%), El País (5,2%) i The Guardian (4,3%) dominen el pes de la cooperació durant set de les dotze setmanes i més del 50% del pes de les informacions dels diaris estudiats correspon a aquests tres. L'informe confirma el poc compromís que mostren els mitjans de comunicació, com a actors socials, en relació a l'ajut i la cooperació internacionals pel desenvolupament, ja que “l'agenda mediàtica sobre els temes de la cooperació es vincula a l'agenda política internacional i es deixen de banda altres temes com els Objectius del Mil·lenni, la condonació del deute extern, el treball infantil o les mines antipersona”, que no surten gairebé mai.

MTM

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Diagonal
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

+ Suma-t'hi

+ actualitat + anàlisi
+ pàgines + continguts

<http://sumat.hi.com>

DIRECTA

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Teteria Malea
cooperativa autogestionaria

vine a comprar les nostres junions

c/Riego 16
Barri de Sants (Bcn)
Obert de dimarts a diumenge
Dimarts i casos de setmana
tancat al matí

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

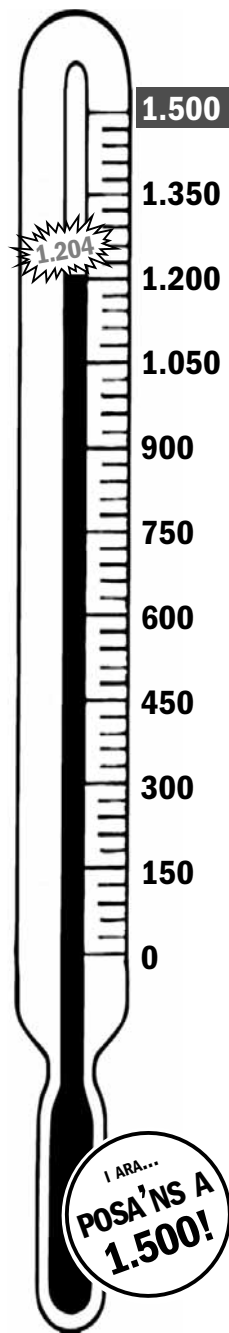
667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

PARADETA DE LA DIRECTA A LA

→ **23 TROBADA D'ESCOLES EN VALENCIÀ**
DIUMENGE 16 DE MAIG A BENIMACLET

La DIRECTA fa 4 anys!

(i tu encara no t'hi has subscrit?)

Ja fa més de tres mesos que la nova Directa és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb Illacrua, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels Quaderns d'Illacrua. Tal com haureu pogut copsar les subscripctores i lectors habituals durant aquests últims catorze números, la Directa ha crescut. La fusió amb Illacrua ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que enfilem el quart aniversari de la Directa, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'ara, ens caldrà consolidar el projecte per fer que els

missatges crítics i transformadors arribin més lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva independència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabem, el gener vam començar a incorporar les subscripctores d'Illacrua que han anat renovant la subscripció, un procés que no tancarem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte important.

tant del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions d'Illacrua i la Directa ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya Suma-t'hi, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscripctores d'Illacrua. Paral·lelament, treballem per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laborem i per arribar a molts més punts dels Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova Directa ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies per agrair el suport a totes les subscripctores: les de la Directa antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'Illacrua, les que ja estàveu subscrites a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

JOAN SANZ

ENTREGANT AQUESTA BUTLLETA GAUDIREU D'UN 10% DE DESCOMpte SOBRE EL PREU DE L'ENTRADA EN TOTS ELS CONCERTS DINS DEL CICLE CONTEMPORANIUS, CICLE DE MÚSICA D'ARRELS QUE TINDRÀ LLOC AL C.A.T FINS AL PROPER 14 DE MAIG.

DEL 16 D'ABRIL AL 14 DE MAIG DE 2010

CONTEMPORANIUS

DESCOMpte 10%

ESTRAMP JAÇ/I FOLKINGATS//KAULAKAU// DOMINI MÀGIC/I TOTI SOLER

CENTRE ARTESÀ TRADICIONARIUS

PL. Anna Forrià 6/1

www.tradicionaleries.cat

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació d : qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aladarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torred de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANTANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Bassó · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquina Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspser, 11 1er | Ateneu Llibreri Paqueta · Pg Marimón Aspser, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana l'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discorn · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ampiè, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baro de Sant Petriell, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ALEMANYA · 300 ANTIFEIXISTES FAN UN ACTE DE PROTESTA A ESSEN DAVANT UNA BOTIGA QUE VEN LA MARCA FABRICADA PER MEDIATEX

Thor Steinar vesteix el moviment neonazi i finança la seva propagació internacional

Àlex Romaguera
Barcelona

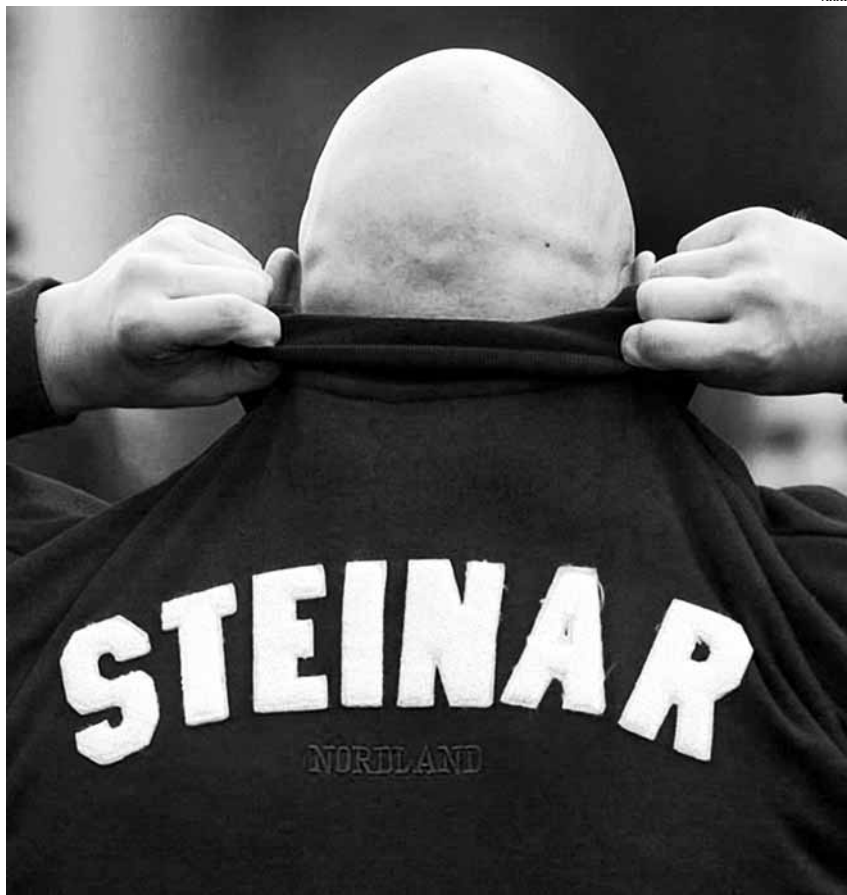
Oseberg és una cèntrica botiga de la ciutat alemanya d'Essen. El dia 10 d'abril, prop de 300 antifeixistes van apropar-s'hi per denunciar la venda de roba de la marca Thor Steinar, amb la qual es vesteix el jovent neonazi. Amb aquesta protesta, pretenien recordar el paper de l'empresa MediaTex, fabricant de les jaquetes, dessuadores i altres complements que juguen amb els símbols amb què s'emmiralla l'extrema dreta europea. L'acció del mes d'abril s'emmarca en la campanya endegada pels moviments socials des de fa anys per rebutjar la marca referent de la joventut nacionalsocialista, atreta per les connotacions d'una simbologia nòrdica que s'estampa en un assortit ampli de productes. Des del nacionalisme autònom fins als caps rapats, passant pel jovent ultraconservador, tots busquen les novetats de la marca Thor Steinar, de la qual molta gent ignora els seus lligams amb els partits ultres. Desvetllar aquests vincles és l'objectiu de l'antifeixisme europeu que, d'un temps ençà, ha aconseguit el tancament d'algunes botigues i que les autoritats s'hagin preocupat de controlar els continguts que difonen.

L'odi transvestit

Thor Steinar va aparèixer el 1999 i, ben aviat, va aixecar sospites per un logotip format per les lletres T i S, similar als símbols de les runes (antic alfabet nòrdic) que utilitzaven les brigades SS i SA del Tercer Reich.

Els diners obtinguts de la venda de roba serveixen per sufragar les campanyes de l'NPD alemany

Després d'una campanya de denúncia, l'any 2004, els tribunals alemanys van prohibir aquesta iconografia perquè la van considerar neonazi i van amenaçar de multar la clientela que l'exhibís. Això va obligar l'empresa a substituir-la per una que simbolitza la setzena runa nòrdica, corresponent als valors de la força i l'hospitalitat. D'aquesta manera, Thor Steinar va eludir la justícia sense eliminar les connotacions bèl·liques i violentes que s'han fet tan populars entre el nacionalsocialisme europeu. Així, per exemple, inclou peces de roba on apareixen gossos de raça, àligues imperials o imatges al·lusives a l'avió de combat M-262, la primera aeronau

Thor Steinar centra les compres de roba dels joves nacionalsocialistes europeus

produïda durant la Segona Guerra Mundial als camps de concentració nazis. Igualment, ha posat a la venda una línia de samarretes i dessuadores amb la inscripció *Consdapple* (imitació de la marca anglesa Lonsdale) que, sota una jaqueta o un jersei obert, deixa visible les lletres *NSDAP* (sigles del partit d'Adolf Hitler, el Partit Nacionalsocialista dels Treballadors Alemanys); a banda de les samarretes que llueixen la frase *Masterrace Europa* (raça europea suprema).

Mitjançant l'ocultació de paraules o de formes acceptades per llei, la firma exalta el militarisme i l'ètnia europea i crea un estoc adaptable als gustos del jovent nacionalrevolucionari, cap rapat o entusiasta de l'estètica esportiva. No és estrany, doncs, que el traç dels seus brodats aparegui a les sanefes que utilitza l'NPD -el partit neonazi alemany- per decorar les seves marxas, on la majoria de joves passen amb orgull dessuadores, gorres, pantalons, ronyoneres o motxilles Thor Steinar. I tam-

poc no és estrany que sigui consumida per persones que, si bé coneixen l'esperit reaccionari que s'hi amaga, saben que queda dissimulat per una estètica moderna i aparentment apolítica. Així ho ha denunciat el col·lectiu Chaos Computer Club a través d'un informe publicat l'any passat, segons el qual 87 alts càrrecs del Partit Democràtic Liberal (en alemany FDP) porten indumentària Thor Steinar habitualment, tot i conèixer la connivència de MediaTex amb el moviment neonazi.

La botiga dels horrors

Amb seu a Königs Wusterhausen, un poble limítrof amb Berlín, Thor Steinar ha modulats la vestimenta dels joves nazis, però també de la clientela seduída per la combinació entre les formes clàssiques i els tocs pulcres. Això no ha passat desapercebut pel moviment antifeixista, segons el qual la firma fa de mecenes dels partits ultres, com bé ha recordat l'Oficina alemanya de Protecció a la Constitució, que -arran de diverses investigacions- ha comprovat que part dels ingressos que obté la marca serveix per finançar l'NPD. Concretament, els informes de l'Oficina citen els diners desviats de la venda de roba per sufragar les campanyes electorals de la formació liderada per Udo Voigt a Baviera, Brandenburg i altres *lands* alemanys.

A vegades, per escapar-se de les denúncies, també s'ha detectat la creació de plataformes aparentment deslliades del moviment nazi on van a parar els beneficis de Thor Steinar. És el cas de *Companyerisme Lliure*, un grup a través del qual l'NPD i altres partits nacionalsocialistes obtenen recursos, a banda dels portals d'Internet que ofereixen la venda *on-line* dels productes de la firma alemanya o dels concerts de música RAC (Rock Contra el Comunisme), on la gent amant d'aquest so estrident troba samarretes o jaquetes Thor Steinar barrejades amb la resta de marxandatge neonazi.

Noruega ha denunciat l'empresa MediaTex per utilitzar la bandera del país en alguns articles

Gràcies a aquests informes, però sobretot a l'actitud vigilant del moviment antifeixista, el circuit de la indumentària nazi s'ha vist lleugerament restringit, al mateix temps que MediaTex ha quedat desenmascarada, fet que ha obligat el govern noruec a denunciar aquesta empresa per utilitzar la bandera noruega en alguns articles. A través d'una nota de premsa sòbria, Noruega va declarar: "No volem que s'utilitzi la nostra ensenya, que és un símbol democràtic, per relacionar-la amb ambients de l'extrema dreta".

Tot plegat ha provocat que augmentin les accions contra les botigues que acullen productes Thor Steinar -com la que es fa els darrers anys davant la botiga situada a la plaça Hackescher Markt de Berlín- i que es recordi l'existència d'aquesta marca que, tot i la pressió social, continua vestint deixebles del Tercer Reich.

> De Berlín a Riera Blanca

Si hi ha alguna cosa que distingeixi Thor Steinar és el segell nòrdic dels seus productes, amb el qual el nacionalsocialisme ha renovat el seu univers simbòlic. Una amalgama d'icones aptes per clients amants de la roba esportiva i del bon vestir, fet que li ha permès sortir del gueto neonazi i arribar a una clientela que, en desco-

nèixer els interessos mesquins que hi ha a la rebotiga, amb els seus hàbits, dona oxigen a MediaTex. D'aquesta manera, la marca ha aconseguit superar la prohibició de distribució a Noruega i a Txèquia per obrir establiments a d'altres països. Actualment, Thor Steinar té una dotzena de botigues a Alemanya, una a Àustria, una a

Suècia i dues a l'Estat espanyol, la principal de les quals es troba a Barcelona. Es tracta de Nordmark, un establiment situat al carrer de la Riera Blanca (al barri de les Corts) i que acostuma a tenir com a clients els Casuals del Futbol Club Barcelona i jovent seduïts per les iconografies del moviment neonazi.

, roda el món

GRÈCIA · 100.000 PERSONES ES MANIFESTEN PELS CARRERS D'ATENES PER DENUNCIAR LA GESTIÓ DEL GOVERN DAVANT LA CRISI ECONÒMICA

“La teràpia de xoc portarà el deteriorament

Apostolis Fotiadis
Atenes

Centenars de persones es van concentrar davant del banc situat al carrer Stadiou d'Atenes, el 5 de maig, després que circulés la informació que dues dones i un home hi havien perdut la vida durant els avalots. Mentre el temps passava i la confirmació no arribava, la gent es va anar impacientant i s'acusava els oficials de policia d'amagar informació i les autoritats de fer-ho córrer per descreditar les mobilitzacions més grans que ha viscut Atenes des de fa dècades. Més de 100.000 persones s'havien manifestat contra la gestió del govern davant la crisi econòmica. Quan finalment les coses es van aclarir, la frustració va envair la gent. Primer, davant la mort de persones innocents i, segon, davant la visió de la pròpia societat agenollada per la crisi i el deteriorament social.

Una manifestant es pregunta que si “algú ha pensat mai que hi ha persones responsables de la situació on hem arribat”

“Em pregunto si algú haurà pensat mai que, a part dels bojos que tiren còctels Molotov en un edifici ple de gent, també hi ha altres persones responsables de la situació on hem arribat”, diu Christina Vasilikou, una manifestant. “Em fa por que la situació empitjori ràpidament després que aquestes notícies s'escampin arreu; aquí, la gent s'espantarà i, a l'estranger, la crisi grega continuarà essent una bona història pels mitjans de comunicació i un bon lloc pels especuladors”, conclou Vasilikou.

La població grega està patint per ajustar-se a les mesures d'austeritat del pla anunciat pel govern del Moviment Socialista Panhel·lènic (Pasok). Un pla que Grècia haurà de seguir estrictament a canvi d'una ajuda de 110.000 milions d'euros per superar un dèficit que se situa per sobre del 13,7% i un sorprenent deute públic de 300 bilions d'euros.

La llista de mesures acordades entre el Pasok, la Comissió Europea, el Fons Monetari Internacional i el grup d'especialistes del Banc Central Europeu (Troika) és el pla d'austeritat més sever que s'ha imposat mai a cap membre de la UE.

El sector públic del país estarà tancat a la contractació de personal durant molts anys. Els sous i els privilegis del funcionari de Grècia es reduiran; poden perdre fins a 1.500 euros al mes.

Les pensions també disminuiran i, després de la nova legislació anunciada, s'ampliarà l'edat d'accés a la jubilació.

El deteriorament general dels estàndards de seguretat social sembla imminent. El segon increment de l'IVA s'introduirà en tres mesos i els impostos indirectes augmentaran un 24%, més un plus addicional que gravarà articles com el tabac, l'alcohol o la benzina i taxes temporals a les grans companyies i al sector autònom.

L'impacte en el percentatge d'ingressos ja serà prou sever a causa de l'endeutament públic i, per tant, “aquestes mesures portaran la societat a una recessió profunda”, diu l'economista grec Georgos Sgouros a la DIRECTA. “Tothom imagina que el pla ens traurà de la crisi sense més; ningú no ho ha notat a la seva butxaca encara, però quan, el proper setembre, les mesures els donin una bufetada i sigui impossible canviar el paquet per Grècia a fi de mantenir les promeses de la Troika, aleshores, la gent s'adonarà de què està passant realment”, indica Sgouros. “Les mesures d'austeritat i l'ajuda són qüestions relacionades amb l'estabilitat de l'eurozona i són un problema polític més enllà de l'efecte palanca grec”, manifesta l'economista. “L'economia grega, les estructures productives reals, es troben en una situació pitjor que la de l'Argentina en el moment del col·lapse de 2001”, continua Sgouros. “Fora d'aquí, és difícil entendre que, el 2010, a Grècia, no hi hagi infraestructures bàsiques, que la burocràcia sigui tan lenta que es necessitin dies per qüestions simples o que necessitis corrompre oficials públics per assegurar el bon funcionament de la teva empresa”, explica l'economista. “Som una economia endarrerida i desindustrialitzada i això fa que la recuperació sigui molt dolorosa, si no impos-

“Grècia és de la zona euro i la crisi sembla l'eina esperada per devaluar la moneda. El país es troba indefens davant el crac”, manifesta l'economista Georgos Sgouros

sible. A més, Grècia pertany a la zona euro i la crisi sembla l'eina esperada per devaluar la moneda. El país es troba indefens davant el crac”, conclou Sgouros.

L'últim gran sector econòmic del país, la indústria del turisme, sembla

Enfrontaments entre manifestants i policia durant una protesta organitzada a Atenes el 9 de desembre de 2011

que també s'ha ressentit de la crisi després de la difusió de la notícia de la mort de tres persones.

Hores després que es difonguessin els fets de les protestes i de la mort de persones, la Gran Bretanya i Bulgària van publicar alertes dirigides a les persones que planejaven viatjar a Grècia. A més, arreu del món, circulen estimacions que el govern grec serà incapaç d'aplicar les mesures, cosa que sembla irreal des d'aquí i encara espanta més el turisme.

La desesperació a la qual conduirà la recessió per milers de persones no té precedents en la història moderna de Grècia.

“Hi ha un estudi, fet per diversos bancs grecs, que prediu que més de 120.000 persones gregues es quedaran sense feina l'any que ve, el 2011”, diu Christina Kopsini, analista pel diari *Kathimerini*. “D'aquestes persones, un 60% viurà una aturada de llarga durada i un 40% es veurà durament endeutada, cosa que significa que la majoria haurà de sobreviure en condicions de crua pobresa. Això és perillós perquè la gent ja està enriada i, després de les morts, la situació es podria polaritzar intensament”, conclou Christina Kopsini.

Xoc entre la policia i els manifestants durant la jornada de vaga general

, roda el món

MÓN · LES MESURES DE L'FMI PER GRÈCIA SÓN GAIREBÉ IDÈNTIQUES A LES IMPOSADES ARREU DEL MÓN

social”

Del sud al nord: llarga vida al consens de Washington

NIKOS PILOS

Iolanda Fresnillo. Observatori del Deute en la Globalització Barcelona

La darrera setmana, hem vist com el govern grec es doblegava davant les exigències de la Unió Europea (UE) i el Fons Monetari Internacional (FMI) perquè adoptés un pla d'ajustament estructural sever. El paquet de mesures, fortament contestat per la societat civil grega als carrers, inclou retallades socials importants com la reducció del 16% dels salaris públics, la reducció de les pensions, l'elevació de l'edat de jubilació fins al 67 anys, l'increment de l'IVA i d'altres retallades per reduir el dèficit fiscal. L'objectiu és alliberar els recursos necessaris per poder fer front al pagament del deute públic grec (principalment en mans de bancs alemanys i francesos) i recuperar la confiança dels mercats. A canvi d'aquestes mesures, la Unió Europea i l'FMI es comprometen a prestar 110.000 milions d'euros a Grècia. Malauradament, aquestes mesures draconianes no són cap novetat per la clientela de l'FMI.

La recepta per Grècia presenta moltes similituds amb les que han dictat l'FMI i el Banc Mundial a nombrosos països de l'Amèrica Llatina, l'Àsia, l'Àfrica o l'Europa de l'Est al llarg de les darreres dècades i que es coneixen, també, com a Con-

sens de Washington. En un article publicat el setembre de 1999, *The Economist* el definia d'aquesta manera: "Els seus pacients s'estenen per tot el món, de Venècia al Vietnam. Els doctors es troben un davant de l'altre a la 19th Street de Washington i, junts, dispensen la seva medicina. Els seus remeis, envasats al Consens de Washington, inclouen dures polítiques fiscals i monetàries, més llibertat pel comerç i el capital i privatització".

Un paquet de rescat amb molta experiència

Des de l'esclat de la crisi del deute, l'agost de 1982, quan Mèxic va declarar que no podia pagar el seu deute extern, l'FMI i el Banc Mundial van ser triats pels països rics per posar ordre a les malmes economies del Sud.

Des de l'esclat de la crisi del deute de 1982 a Mèxic, l'FMI i el Banc Mundial van ser triats pels països rics per posar ordre a les economies del Sud

els aliments bàsics, l'augment del cost dels serveis socials bàsics i la reducció dels salaris. Al Congo, va suposar la privatització de les mines de diamants o coltan. A Haití, l'obertura dels mercats agrícoles i l'enfonsament de la producció local d'arròs. I així un llarg etcètera.

Però al llarg d'aquests 30 anys de receptes neoliberals, també s'ha demostrat el seu fracàs. Si bé les polítiques imposades han permès que les elits econòmiques conquereixin mercats i acumuleixin beneficis, també han tingut impactes negatius importants en les condicions de vida de milions de persones. Tampoc no han garantit el creixement econòmic ni la superació dels problemes de sobreendeutament i han perpetuat -i fins i tot agreujat- la crisi del deute extern dels països empobrits. Aquest fracàs evident ha anat restant legitimitat a l'FMI, que els darrers anys ha anat perdent clientela davant la resistència dels països a sotmetre's a les condicions draconianes que imposa.

Mort i resurrecció del Consens de Washington

Amb l'esclat de la crisi financera de 2008 i el seu ràpid contagi a l'economia real, l'opinió pública va clamar per una reforma del sistema financer i econòmic. A la cimera del G-20 de Londres, l'abril de 2009, Gordon Brown va arribar a declarar: "S'ha acabat el vell Consens de Washington". Es donava per mort el dogma neoliberal públicament i, a la vegada, s'oferia la batuta de la sortida de la crisi a la institució que ha estat la seva principal impulsora arreu del món, l'FMI. Tal com va declarar el president bolivian Evo Morales després de la cimera del G-20: "Donar més diners a l'FMI és com donar diners al llop i posar-lo a cuidar les ovelles". Tot i l'aparent canvi de retòrica, s'ha continuat impulsant el mateix dogma neoliberal que es venerava abans de la crisi. Segons un estudi de l'Eurodad sobre les condicions imposades per l'FMI des de 2008 a tretze països empobrits, "la política macroeconòmica del Fons té el mateix disseny que els vells paquets de polítiques econòmiques, incloent dèficits fiscals baixos, índexs baixos d'inflació i liberalització financera i comercial (...) El biaix tradicional de l'FMI continua donant suport a marcs macroeconòmics on els interessos privats estan per sobre dels interessos públics i el paper de l'Estat".

Ara, Grècia s'afegeix a la llarga llista de països que han patit -i continuen patint- els dictàmens de l'FMI. Les mesures imposades a Grècia difícilment suposaran una sortida a la crisi, però permetran que els creditors del deute grec cobrin i que

l'economia grega s'ajusti a les necessitats del mercat. Tot i que els països europeus no han estat mai al marge de la doctrina i la pràctica neoliberal, el cas de Grècia suposa l'aplicació explícita de les condicionalitats del Fons Monetari a un país europeu. Els governs de Portugal, Itàlia, Irlanda, Grècia o l'Estat espanyol (PIIGS, com els ha batejat la premsa anglosaxona) prenen nota de la lliçó i comencen a dissenyar mesures similars per pròpia voluntat. Per si això no fos suficient, la Unió Europea acaba d'acordar un sistema nou de salvament pels països europeus en crisi on, novament, dóna la clau per definir les mesures d'ajustament a l'FMI. "Estem llestos per donar suport als programes d'ajustament i recuperació dels membres europeus, a través del disseny i el

A l'Argentina, les mesures de dèficit zero imposades per l'FMI a inicis de 2001 van desembocar en la crisi financera i humana més greu que ha patit mai el país

monitoreig de mesures econòmiques i assistència financera", aquestes són les paraules utilitzades per l'FMI per expressar la satisfacció per les noves mesures adoptades per la UE. Unes mesures que ja són conegudes: reducció del dèficit fiscal a través de la reducció de la despesa social i l'augment d'impostos indirectes; limitació del paper de l'Estat en l'economia i, per tant, privatització; eliminació de traves al lliure mercat i desregulació laboral... En definitiva, una segona vida pel Consens de Washington.

+ INFO

www.dicc.hegoa.efaber.net/lis-tar/mostrar/178.

www.twinside.org.sg/title/adjustment.htm.

www.odg.cat/ct/inicio/enprofundit/plantilla_1.php?identif=280.

2009

NIKOS PILOS

convocada el dia 11 de març

Quan un país del Sud no podia pagar el seu deute o patia una crisi financera sobtada, apareixia l'FMI i oferia crèdits a canvi dels Plans d'Ajustament Estructural (PAE), un paquet de polítiques clarament neoliberals que van permetre desregular els mercats financers i obrir els sectors productius i de serveis a les inversions estrangeres, pel goig i benefici de les empreses transnacionals del Nord. A través d'aquests programes d'ajustament, s'han practicat els principals privatitzacions dels serveis públics i s'han redissenyat les economies productives d'aquests països, sempre segons els interessos del Nord Global. Així, sota la promesa de creixement econòmic i divises, s'ha imposat un model agroexportador i de *maquilas* industrials que alimenta el sobreconsum de les societats del Nord i arrasa no només els recursos naturals, sinó també els drets laborals dels treballadors i les treballadores de més de mig món.

A l'Argentina, les mesures de dèficit zero imposades per l'FMI a inicis de 2001 van desembocar en la crisi financera i humana més greu que ha patit el país. A Zàmbia (1991), va implicar la fi dels subsidis sobre

SÈRIES DE TELEVISIÓ

'Treme': la nova sèrie del creador de 'The wire'

Entre les ficcions televisives que circulen per la xarxa, destaca el projecte 'Treme', centrat en la història d'uns músics afectats per l'huracà 'Katrina'

La sèrie 'Treme' retrata la lluita d'un grup de músics de Nova Orleans per refer les seves vides després de l'huracà 'Katrina'

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

Dues possibles advertències. Primera: enmig d'un ritual religiós, un grup de veïns i veïnes increpa el conductor d'un autocar que fa turisme per mostrar les cases destrossades per l'huracà *Katrina* (el *Katrina tour*). Segona: un músic s'encara a un grup de turistes que vol conèixer l'autèntica Nova Orleans, famosa per la seva música i, ara, per la seva devastació. Les dues escenes semblen pensades per protegir el nou projecte televisiu de la crítica. O potser no es tracta de cap prevenció i sí d'una advertència: a *Treme*, es fugirà de les postaltes musicades i de les desgràcies commovedores. Ho podem ben creure, ja que es tracta d'un projecte dirigit per David Simon, el director de la duríssima minisèrie sobre marines a l'Iraq titulat *Generation Kill* (2008)- i del fresc social de gènere policial *The Wire*.

Baltimore és l'escenari

Es diu que *The wire* estava plantejada com una tragèdia grega, on un grup de personatges viu i mor a mercè dels capricis d'uns déus externs. A l'excel·lent ficció realista sobre la ciutat de Baltimore que és *The Wire* (gens innocent, la tria de la ciutat amb més homicidis, per narrar sobre els Estats Units), els personatges escapen del maniqueisme i dels tòpics. A la sèrie, no s'obvia que les cartes estan marcades des del principi: la diferència entre estar amb els polis o els delinqüents depèn més de l'arbitrarietat del lloc de naixement que de la

suposada honestat. Els amos d'uns es regeixen per la llei del mercat de les drogues il·legals i els amos dels altres per polir les estadístiques dels índexs de criminalitat. Enmig de tot això, les persones queden atrapades i els barris, plens d'heroïna i víctimes d'armes de foc.

Sense tancar-se en el determinisme social (convenientment, hi veiem personatges que han aconseguit construir-se altres vides), a cada nou capítol obtenim una imatge de la corrupció i la decadència de la ciutat-món retratada.

'The wire' intercala constantment les condicions de vida als barris marginals amb escenes de sopars de gala

Amb una enorme qualitat formal, *The wire* no semblava practicar el *voyeurisme* social ni un costumisme resignat. Es fa evident, doncs, que són les regles del joc les que s'imposen a la pròpia gent que hi juga. Intercala constantment les condicions de vida als barris marginals amb escenes de sopars de gala. Construeix exemples perillosos comparatius, com la del narcotraficant que aplica els seus coneixements de gestió empresarial. I sempre, subtilment, en lloc d'alçar murs per segellar la desigualtat, fa constant la pregunta: com es va del meu barri a la resta del món?

ments de gestió empresarial. I sempre, subtilment, en lloc d'alçar murs per segellar la desigualtat, fa constant la pregunta: com es va del meu barri a la resta del món?

Tornarem a la tragèdia?

Amb guionistes que tenen aquest bagatge, de moment, el que podem trobar als primers capítols de *Treme* -de la qual HBO ha acordat filmar una segona temporada- és ressentiment constant per l'abandó històric que ha patit la ciutat, per la ineficàcia de l'administració Bush.

La sèrie té el mateix format coral, els mateixos diàlegs que, amb senzillesa, expressen una visió dels Estats Units, la mateixa naturalitat per fer-nos entendre la complexitat dels personatges i les seves misèries. Personatges que, majoritàriament, busquen ressituar-se, retrobar-se amb la seva gent. A *Treme*, però, hi ha molta més presència de la banda de so: les constants intervencions musicals permeten la distensió i mostren una atmosfera més agradable. La música sona insistentment com l'expressió d'una cultura que, després de tot, continua organitzant el seu Carnaval.

Sembla que *Treme* ens permetrà entrar en les preocupacions d'un conjunt de personatges que, amb més o menys pèrdues, reconstrueixen la vida que tenien abans. Com si el problema no només fos l'huracà, o com si la sensibilitat de David Simon no tingüés tant d'interès per narrar desastres naturals i sí per filmar com es troben els personatges, abandonats pels seus déus.

CINEMA

Documentals i ficcions des del País Basc

Arriba la cinquena edició del Festival de cinema basc Zinemaldia a l'Euskal Etxea

To shoot an elephant' s'emetrà el dimecres 26 de maig

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El Centre Cultural Euskal Etxea acull la cinquena edició del Festival de Cinema Basc a Barcelona Zinemaldia, que se celebra entre els dies 7 i 28 de maig. Si els Medem, Urbizu, Calparosor i Bajo Ulloa van aconseguir penetrar en el panorama comercial estatal, les noves generacions de cineastes del País Basc semblen moure's fora de la primera línia comercial, a més de mostrar un gust creixent pel documentalisme.

L'organització del festival aposta per fer una mirada panoràmica i repartir el joc entre el gènere documental i les creacions de ficció. Al film inaugural, *Checkpoint rock*, Fermín Muguruza i Javier Corcuera (no confondre amb l'exministre espanyol de l'Interior del mateix nom) uneixen els seus esforços. El músic de Kortatu i Negu Gorriak i

a crear polèmica, si aconseguieix visibilitat mediàtica: es tracta d'*Itsasoaren Alaba*, que explora els records del fill d'una persona assassinada pel GAL. El seu director és el premiat periodista Josu Martínez.

Gais a la Biscaia rural

A l'apartat de ficció, probablement, destaca *Ander*, l'opera prima del gallec Roberto Castón. Aquesta obra de temàtica gai canvia l'habitual marc urbà per un entorn rural biscaí. Mitjançant la irrupció d'un estrany, un immigrant peruà contractat per fer les tasques del caseriu d'un protagonista convalescent, s'introdueix un element d'incertesa i renovació en un entorn teòricament poc procliu als canvis.

Del barceloní David Lillo, es difon *Parking*. Apadrinat per Roger Gual, aquest film sorgit d'una escola de cinema explica la perplexitat general davant la decisió d'un empresari de traslladar-se a la garita del vigilant de seguretat. Finalment, es recupera *Sukalde kontuak (Secrets de cuina)*, de la polifacètica actriu i directora Aizpea Goenaga, una comèdia gastronòmica amb un repartiment jove, liderat per Óscar Jaenada i Bàrbara Goenaga. Una selecció de curtmetratges completa la proposta.

El tercer documental del festival, 'Itsasoaren Alaba', explora els records del fill d'una persona assassinada pel GAL

realitzador de *La espalda del mundo* presenten un viatge humà i musical a la vida dura i límbica que s'esdevé al voltant dels checkpoints dels territoris ocupats palestins. *To shoot an elephant*, d'Alberto Arce, també s'acosta a la problemàtica de l'Orient Mitjà i esguarda sobre el terreny l'operació israeliana *Plom Fos* sobre la Franja de Gaza. El tercer documental sembla destinat

, expressions

LIBRES

Dels nazis protegits pel franquisme a la nova ultradreta

El periodista Joan Cantarero explica a 'La huella de la bota' com la costa valenciana es va convertir en un punt d'acollida de membres del III Reich

Miquel Ramos
expressions@setmanaridirecta.info

Després de *Los amos de la prostitución en España* (Temas de Hoy, 2007), un magnífic treball d'investigació sobre les màfies de la prostitució a l'Estat espanyol, el periodista valencià Joan Cantarero publica *La Huella de la bota*, un llibre que desvetlla els llaços dels antics nazis acollits a l'Espanya feixista de Franco amb l'actual extrema dreta.

Sorpren comprovar que criminals del III Reich com Aribert Heim, conegut com *El Carnisser de Mauthausen* -responsable de la mort de moltes de les presonereres republicanes al camp d'extermini austríac alliberat ara fa 65 anys-, o Otto Skorzeny -un dels organitzadors de la xarxa ODESSA que ajudà centenars de criminals de guerra a fugir a l'Amèrica Llatina-, així com d'altres caps de les SS i de la Gestapo, passaren dècades de sol i platja a les costes valencianes. Dénia (Marina Alta) va ser la base més significativa i el punt de partida de la història, on arribaren submarins carregats de riqueses espoliades a mitja Europa i representants del règim de Hitler que fugien quan es veia venir la derrota nazi.

El nou treball de Cantarero traça una línia directa entre aquells homes del III Reich i els actuals mantenidors de l'ideari nazi a l'Estat espanyol, passant per CEDADE fins arribar als curiosos negocis dels descendents dels nazis a les costes andaluses i valencianes, i explica com aquest residu nacionalsocialista esquitxa nombroses formacions de l'extrema dreta actual, adaptada al context democràtic. *La huella de la bota* està marcada per l'experiència personal de l'autor a Dénia, on ha passat molts estius i on la presència d'els alemanys era vox populi. Cantarero també lliga els episodis que el van marcar durant la transició, on militava als col·lectius estudiantils antifeixistes i patí en primera persona la violència ultra.

Testimoni d'exultres i infiltrats
Comptant amb el testimoni d'exmilitants ultres, d'activistes antifeixistes, d'infiltrats i de policies, Cantarero desvetlla els nous plans dels feixistes espanyols, els seus

manuals i les seues disfresses sota organitzacions culturals, ecològiques i esportives. El llibre també explica les operacions policials més importants contra grups neonazis a l'Estat espanyol com Blood & Honour, Hammerskins o Frente Anti-Sistema, amb dades inèdites extretes dels informes policials. Finalment, descriu un a un els principals líders de la nova ultradreta espanyola i les seues mèrries i antecedents, assenyalant les diferències entre aquests i reproduint alguns dels episodis més sagnants de l'enfrontament personalista en què estan immersos des de fa anys.

Un dels fets més inquietants que acredita el llibre és la connivència d'alguns agents policials amb organitzacions neonazis: l'avis d'un policia ultra precipita la intervenció de la Guàrdia Civil sobre una organització neonazi a València, que va ser investigada durant mesos. Com ja va passar amb la investigació que relata el llibre *Diario de un skin*, les filtracions de membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat als neonazis desbarataren les respectives operacions policials i en condicionen els resultats.

El dia 7 de maig, la Coordinadora Antifeixista d'Osona va convidar l'autor a presentar el llibre a Vic, juntament amb Esteban Ibarra -president de del Movement Contra la Intolerància- i Jamal El Meziani -president del Centre Islàmic de

La huella de la bota.
De los nazis del franquismo a la nueva ultraderecha

Joan Cantarero
(Planeta, 2010).
Pàgines: 290.

Vic. L'acte, que va congregat vora 80 persones, va ser una crida a la solidaritat i l'acció davant la normalització del discurs xenòfob i va servir per anunciar una convocatòria antiracista a la capital d'Osona el proper 29 de maig sota el lema *Tots som persones*.

LIBRES

Un llibre d'estil per fer informació dirigida a la transformació

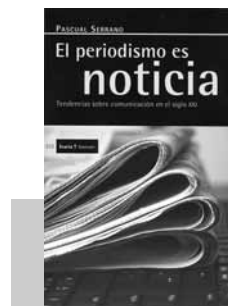
Jordi Panyella i Carbonell
expressions@setmanaridirecta.info

Moltes de les persones que vam llegir *Desinformación. Cómo los medios ocultan el mundo* vam agrair que Pascual Serrano ens descrigués amb tant de rigor com funciona el model hegemònic de comunicació i informació. Al final del llibre, al capítol "Qué hacer", apuntava l'estratègia que cal seguir per poder estar informada i, ara, amb la publicació de *El periodismo es noticia*, ens ofereix el nou llibre d'estil per les que intentem generar informació per la transformació.

Ampliant alguns articles o ponències que ha elaborat durant els darrers dos anys, ens explica, per exemple, que el propietat dels grans mitjans de comunicació (bancs, asseguradores...) ha condicionat el tractament de la crisi econòmica. També ens parla de la relació entre periodisme i política, dels observatoris de mitjans o de la relació entre mitjans públics i privats.

Comunicació alliberadora

Però, bàsicament, el llibre parla de la missió i dels valors de qui exerceix el periodisme. Cita Robert Fisk per recordar-nos que "els periodistes hauríem d'estar de part dels qui pateixen". Això no vol dir ser pamfletari o partidista, això vol dir treballar amb rigor, honestat i veracitat, però, sobretot, amb compromís. Al cap i a la fi, diu: "O s'està amb una comunicació que oprimeix o amb una comunicació que allibera". I l'avantatge que tenim la gent que ja partim d'aquesta postura i treballem a la premsa alternativa és que "el mitjà alternatiu és independent de poders econòmics i polítics i només respon davant del col·lectiu que l'organitza, que mai no condicionarà

El periodismo es noticia.
Tendencias sobre comunicación en el A. XXI

Autor: Pascual Serrano.
Editorial: Col·lecció Antrazyt,
Editorial Icaria, 2010.
Pàgines: 142 pàgines.

els seus continguts ni la seva línia editorial per cap altre principi que no sigui el del seu propi ideari".

Finalment, l'amplia experiència i coneixement que té l'autor del procés que està vivint l'Amèrica Llatina fa que ens aporti una informació molt valuosa sobre tot el que estan promovent els països de l'ALBA en termes de comunicació i informació. Valgui com a exemple la declaració recollida d'Aram Aharonian, un dels fundadors de Telesur: "No serveix de res tenir mitjans nous, cadenes noves, si no tenim nous continguts, si seguim copiant les formes hegemòniques". I això vol dir, segons Pascual Serrano, discutir sobre "quins formats, tècniques i estils cal adoptar". I aquí és on ens trobem, oi?

BarriSant@org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

LAMPISTERIA LL.A.M.

Instal·lacions i reparacions
de llum, aigua, gas

Av. Diagonal, 80 local 9
08019 Barcelona Tel. 655 240 372

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge
...

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premà, 15, 1a planta - Bcn 93 319 81 62

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

ECOLOGISTES
CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

MÚSICA

Sols davant del perill

El grup del Penedès Revolta 21 publica el seu quart disc, 'Sols', on es reivindica com un grup capdavanter del rock combatiu català

Han publicat quatre discos en deu anys, porten molta carretera i molts concerts a l'esquena i han rebut força hosties al llarg de la seva trajectòria. Revolta 21 ha hagut de superar un moment difícil aquests darrers temps: fa poc més d'un any i mig, de cop i volta, la banda es va trobar sense *management*, sense discogràfica i amb el rept de l'haver d'afrontar en solitari els mals d'una crisi econòmica que ha afectat especialment l'escena alternativa. Podrien haver-ho deixat córrer, però, com el boxador que s'aixeca una i altra vegada per evitar el KO, han decidit agafar el toro per les banyes i respondre amb la publicació del millor disc de la seva carrera. Es diu *Sols* (MediaDavid, 2010) i, en poques setmanes, els ha situat com el grup de hardcore més escoltat de l'Estat espanyol a través de MySpace i el desè més escoltat de tots els estils. La revolta continua.

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Sols és un títol que pot sorprendre, venint d'un grup que sempre ha fet bandera d'ideals col·lectius i no individualistes... Respon a un moment vital del grup. L'escena catalana és molt complicada i més si fas música contundent i amb lletres compromeses. Nosaltres, al llarg dels anys, hem rebut molta estopa. Hi ha hagut moments en què el futur pintava molt bé i, al final, tot s'ha ensorrat. Però sabem que el boxador que guanya el combat és aquell que, per moltes hosties que rebí, sempre acaba aixecant-se. Al cap i a la fi, les decisions importants s'acaben prenent en solitari. I a nosaltres, com a grup, ens ha passat el mateix.

Des de 2004, comptàveu amb el suport del segell Propaganda pel Fet!. Fa un any i mig, aquesta relació es va trencar i, ara, esteu treballant amb MediaDavid (managers de Marcky Ramone o Living Colour a Catalunya). Us va plantejar aturar l'activitat del grup en algun moment?

Mai no hem dubtat de seguir amb la banda, però sí que és cert que, a mesura que passen els anys, la vida cada cop fa més complicat que puguis dedicar-te a la música intensesment de forma no professionalitzada, com és el nostre cas. De moment, la nostra situació personal

ho permet perquè, al grup, ningú no té canalla ni previsió de tenir-ne. Però, clar, algun dia, potser estarem en aquest *impass*. Al final, després de tants anys, l'important és sentir-te orgullós de la feina feta i això és el que hem intentat amb aquest nou disc. A més, paradoxalment, és el nostre treball més econòmic i, alhora, el que sona millor. Sabem que l'època de les grans produccions ha acabat, que res no tornarà a ser com abans -ni en la indústria discogràfica ni en la vida en general- i que torna la cultura *do it yourself*.

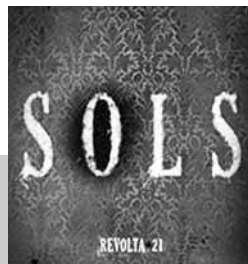
El so de Revolta 21 ha canviat: sona més melòdic, amb les veus més nítides...

Les veus han estat el gran cavall de batalla d'aquest disc. Una de les crítiques que havíem rebut sovint és que no s'entenia el que dièiem i, això, per un grup que dona molta importància al missatge, és molt frustrant. Hem intentat fer un pas endavant en aquest sentit i que les cançons quedesin a la memòria perquè la melodia hi convidés, a més de fer que les lletres fossin comprensibles.

La cançó s'obre amb una peça contra l'aïllament social, "Hem oblidat".

Sols, som vulnerables?

"Hem oblidat" és una cançó que narra la visió de l'executiu de la gran multinacional que observa la classe treballadora des de la planta més alta del seu gratacels. Som punxets foscos, tan petits que gairebé ja ni existim. També ens serveix per

Revolta 21

Sols. MediaDavid, 2010.
PRÒXIMS CONCERTS:
15 de maig, La General (Berga).
22 de maig, Pasternak (Vic).
4 de juny, La Fera (Arenys de Munt).
5 de juny, Pub Stones (Lleida).
12 de juny, KGB (Barcelona).

parlar de l'aïllament de les persones. Aquest disc no és una apologia de l'individualisme, sinó una constatació que, en aquesta vida, les decisions més importants sempre acaben depenent de nosaltres. Això no vol dir que, quan et trobes en moments de dificultat, no t'hagis d'envoltar de la teva gent. Nosaltres sempre hem fet cançons molt polítiques i, en aquest cas, hem mirat de donar-hi la volta i buscar el vessant humà d'un tema molt polític.

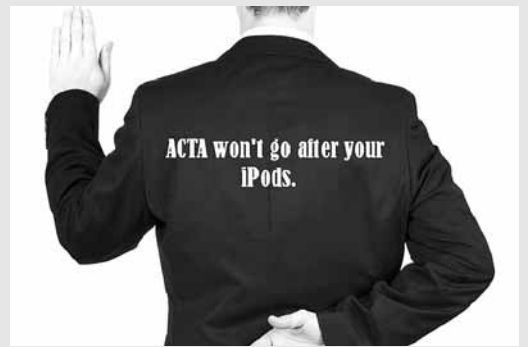
Heu comptat amb Gorka Urbizu, de Berri Txarrak, a la cançó que dona títol al disc. Això són males companyies?

Vam contactar amb ell i ens va comentar que li arribaven moltes propostes de col·laboració i que només ho faria si el tema li agradava. La nostra sorpresa va ser que, efectivament, va decidir prestar-nos la seva veu al tema, tot aprofitant un concert que venia a fer a Mataró amb Berri Txarrak. No cal dir que, per un grup de música com nosaltres, col·laborar amb ell és un punt a favor molt important.

A LA CANTONADA

LA XARXA

La nova arma secreta del règim

Jordi Salvia

Tres anys de negociacions secretes estan donant forma a un nou tractat internacional sobre patents i drets d'autoria. Poques persones han tingut accés al redactat original, bàsicament negociants d'estats i indústries que, sota un contracte de confidencialitat, treballen al marge de qualsevol institució multilateral oficial i lluny de l'opinió pública. La nova criatura es coneix amb el nom d'Acord Comercial Antifalsificació de Marques (ACTA, en les sigles en anglès).

El 22 de maig de 2008, es va filtrar un document de treball, a través d'Internet, que va fer saltar totes les alarmes. El text va aparèixer a Wikileaks, una web on es publiquen informes anònims o documents filtrats amb material sensible de corporacions i governs. És la mateixa web que, fa uns setmanes, va fer públic un vídeo en què es veuen soldats nord-americans assassinant el periodista de Reuters Namir Noor-Eldeen a l'Iraq.

La Comissió Europea i països com els Estats Units, el Japó, Suïssa i el Canadà, entre altres, juntament amb els *lobbys* industrials i culturals, estan negociant aquest tractat d'amagat de la ciutadania des de 2007. Oficialment, l'acord pretén ser una resposta davant "l'increment dels béns falsificats i obres protegides per *copyright* piratejades a nivell global". A través de l'ACTA, diuen que volen reforçar la lluita contra els productes falsificats de grans marques, les còpies de medicaments i les obres culturals que circulen lliurement per Internet.

Diferents organitzacions mèdiques han alertat que aquest nou tractat pot "dificultar, encara més, el trànsit internacional de medicaments genèrics a països en vies de desenvolupament". Les organitzacions que lluiten per una xarxa d'Internet lliure, com la internacional Electronic

Frontier Foundation (EFF) o la francesa La Quadrature du Net, denuncien que aquest tractat pretén convertir les empreses proveïdores d'Internet en guardians dels drets d'autoria, amb capacitat per tallar la connexió a les usuaris i filtrar pàgines web sense cap mena de control jurídic.

En definitiva, ens trobem davant d'un nou intent d'eixamplar la dictadura mundial del règim de les patents i els drets d'autoria. Allunyats de l'opinió pública i conscients de la creixent sensibilitat que desperten arreu aquestes qüestions, maquinen com pujar un graó més en aquesta creuada contra la innovació i la socialització dels coneixements. I més enllà de tot això, com escrivia el periodista Florent Latrive a *Le Monde Diplomatique*, amb "l'enduriment d'aquestes regles, s'oficialitza una divisió internacional del treball que relega el Sud a l'agricultura i la indústria, mentre el Nord conserva el control sobre la creativitat i el valor afegit".

El 10 de març de 2010, després d'una intensa campanya a Internet on s'instava els eurodiputats i eurodiputades a donar suport a una declaració contrària a l'ACTA i a exigir que es fessin públics els documents de treball del tractat, el Parlament Europeu va aprovar una resolució on es recollien aquestes demandes (<http://ves.cat/ae7y>). Diversos organismes resten amants a futurs episodis. Caldrà seguir-ho atentament.

(Off-Topic) En una *Cantonada* del mes de febrer, parlàvem de la campanya d'intoxicacions que apuntava que el president de Venèçuela, Hugo Chávez, volia tancar Twitter. No només no ha fet cap pas per tancar la xarxa de microblocs, sinó que, el dia 28 del mes d'abril, Chávez va obrir el seu propi compte -oficial i verificat- @chavezandanga. Fins avui, registra més de 260.000 visites.

, agenda directa

BARCELONA

Divendres 14 de maig

Jornada: Guerra o Revolució?

17h. Xerrada-debat sobre la revolució del 36 i la implicació de l'anarquisme durant la guerra, amb la intervenció de Conquilla Pérez i Enric Cassanyes -dos anarquistes que van participar a la revolució del 36, a la guerra i a les collectivacions- i Llum Ventura, Fundadora de Dones del 36.

19:30h. Passi del documental *Huesos*, sobre la Guerra Civil i debat sobre la llei de la memòria històrica.

22h. Sopar

Tots els actes seran a la Universitat Lliure La Rimaia. Gran via, 550.

Dissabte 15 de maig

Festa de Sant Pasqual Bailón a Kan Pasqual

Un any més, celebremel Sant Pasqual Bailón, que serà mogut i ple d'activitats.

14h. Concurs de Paelles, anima't amb un grupet de gent a fer la teva paella, tot s'hi val!

Tarda: Varietè d'espectacles; confirmats espectacles de dansa, clown, circ i música. Nit, concert amb Naraina, Batucada, At Versaris, Doctor X i Dj's locals.

CSO Kan Pasqual

Crtra. Vallvidrera-Molins, km. 8.5 (FFCC. Les Planes + Bus 118 o seguieu el camí de les pastanagues).

Dissabte 15 de maig

Nit de cinema i drets

Una visió dels drets socials a través de la mirada de joves directors.

19:30h. La Cova de les Cultures
C. Angel, 12.

Després, hi haurà sopar i, a partir de les 23h., debat i xerrada amb els directors, diferents associacions i la gent organitzadora del projecte *Lo Sbarco*, que convoca aquest esdeveniment.

Diumenge, 16 de maig

Mercat d'intercanvi al Poble Sec

D'11h. a 15h.

C. Blai, entre Roser i Poeta Cabanyes.

Més informació: al correu trocasc@gmail.com. Cal reservar taula
Organitza: Trocasc

Diumenge 16 de maig

Actuació de bertsoles

Hi actuaran Maialen Lujanbio i Unai Agirre. Esti Lizaso traduirà al català, un

La nau dels drets

25 DE JUNY, VIATGE REIVINDICATIU BARCELONA-GÈNOVA

En italià, 'lo sbarco' significa el desembarcament i també és el nom del projecte d'un grup d'italians i italianes que viuen a Barcelona i estan farts de sentir des de la distància el malestar col·lectiu que sofreix el seu país. Així doncs, la seva reacció no ha pogut ser més enginyosa: s'han proposat organitzar un viatge amb vaixell de de Barcelona a Gènova, el dia 25 de juny, per materialitzar de forma massiva la seva protesta. Tot un desembarcament, doncs, que un dels seus artífexs, Andrea de Lotto, ens explica en aquesta entrevista.

Què és Lo Sbarco?

És la idea d'una acció simbòlica forta que pugui permetre a italians i europeus manifestar la seva preocupació i desacord amb el que està passant en una terra que, en altres moments, va ser un referent cultural i polític important a Europa. A Itàlia, la xenofòbia, la màfia i el feixisme estan creixent d'una manera insuportable a través d'un poder mediàtic que ens condueix a la deriva. Itàlia va la deriva i, amb la nostra acció, volem que es torni a parlar de drets i principis fonamentals com la democràcia, la igualtat, la justícia i la llibertat.

Com va sorgir la idea?

La idea va sorgir a Catalunya, una nit de Sant Joan, en un d'aquests moments en què, quan mires al cel, tot s'obre i pots imaginar l'impossible. El nombre d'italians i italianes que vivim a Barcelona ha augmentat molt els últims anys, ja som 20.000... Calia fer alguna cosa pel nostre país!

A més del 'desembarcament', quin altres activitats formen part de l'esdeveniment?

Actualment, estem organitzant trobades a Barcelona sobre la situació dels drets a Catalunya i Itàlia i sobre la relació històrica important que hi ha hagut entre Itàlia i Catalunya. Moltes de les activitats també es faran al vaixell, serà un viatge únic.

El dia 25 de juny s'acosta, com va tot?

Volem ser mil i ho serem. El vaixell que prendrem a Barcelona arriba des de Tànger; el significat, doncs, és potent: volem ajuntar simbòlicament les dues ribes del Mediterrani. A Gènova, ens organitzaran una gran festa d'acollida al port i ens allotjaran gratuïtament una nit (només cal dur sac de dormir!). El diumenge 27 de juny, es faran accions durant tot el dia a diferents llocs. Tothom està convidat a unir-s'hi i a participar-hi. Serà una festa dels drets i una ajuda gran a tot el moviment que, a Itàlia, resisteix i ens espera per intentar obrir una gran finestra al país per on entri aire fresc. Benvingudes a bord!

Tota la informació sobre el projecte Lo Sbarco la podràs trobar a la web www.losbarco.org. Els dies 15 i 27 de maig es faran presentacions del projecte a Barcelona, consulte la web.

per un, el bertso cantats en èuscar.

19h. Pati del Museu Frederic Marès, plaça de Sant Lu, 5-6.

Organitza: XXVI Festival Internacional de Poesia de Barcelona

Dimecres 19 de maig

Seminari: 'La política econòmica de la UE'

Es presenta l'evolució de la UE en matèria de política econòmica i s'expliquen els elements concrets que, des de la signatura de l'Acta Única, converteixen la UE en un dels vaixells insígnia del neoliberalisme a escala mundial. Sessió inclosa dins el curs *El procés de construcció europea i la política actual de la UE*.

19h. Ecoconcern- Innovació Social.

C.Mare de Déu del Pilar, 5. Entrada lliure.

Organitza: Seminari d'Economia Crítica Taifa

Jornades 'Enlazando Alternativas' a Barcelona

Del 19 al 21 de maig. Programa:

Dimecres 19: Taula Rodona sobre Sobirania Alimentària.

Dijous 20: Taula Rodona sobre Tractats de Lliure Comerç i Acords d'Associació.

Divendres 21: Taula Rodona sobre Empreses Transnacionals i Indústries extractives.

Tots els actes seran a les 19h. a la Casa del Mar, carrer Albareda, 1-13.

Organitza: Enlazando Alternativas-Catalunya

Permacultura a Can Masdeu

Dies 29 i 30 de maig

Un cap de setmana per introduir-se a la permacultura i la seva aplicació a partir dels sistemes que se superposen a la vall de Can Masdeu: l'ecosistema natural, el patrimoni construït des de fa segles i la forma com els hem adaptat. Places limitades. Per inscriure-us escriviu a javimontellano@yahoo.es

Més informació: www.canmasdeu.net

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Can del Born busca la cinquena **persona per compartir pis**, surt econòmic i amb subscripció a la Directa inclosa!

CONTACTE: Xavi, 696 697 168
Nora, lliureitropical@gmail.com

Canvio **classes de fotografia, al nivell que es necessiti, per classes d'anglès** amb un bon nivell de conversa.

CONTACTE: Lluís, 932 655 545
lluiscarrostudi.com

Busco persones interessades a fer **intercanvis de teràpies alternatives**.

CONTACTE: Albert
at.carulla@yahoo.es

Associació de pares i mares de Corçà (Baix Empordà) busca **espai per dur a terme un projecte d'educació lliure**.

CONTACTE: Marta
nyoquis@gmail.com

Ofereixo **transport a grups musicals amb la meva furgoneta** (6 places + càrrega) a canvi de classes de música, baix, cant o el que oferiu.

CONTACTE: Sandra

kbspecialist@gmail.com

Barcelona: **Taller gratuït d'iniciació artística** al barri de Gràcia. Teatre, clown, interpretació i moviment.

CONTACTE: Nico
triangulopitagorico@hotmail.com

Tenda Gratix, som al barri de la Florida de l'Hospitalet i volem potenciar el troc, la vida gratis i les iniciatives comunitàries. Informa't i participa.

CONTACTE :
tiendagratis.blogspot.com

> EL TEMPS

DIJOUS 13

Les tempestes de mitja tarda seran més intenses i extenses, però de curta durada. Les temperatures es mantindran fresques de nit.

DIVENDRES 14

Durant la tarda, tornaran a les tempestes a les comarques del prelitoral de Girona i Barcelona. Termòmetres estables.

DISSABTE 15

El sol serà l'aspecte predominant. Les temperatures pujaran lleugerament i els vents giraran al nord. Estabilitat atmosfèrica.

DIUMENGE 16

Dia plenament primaveral. A la majoria de comarques s'arribarà als 25 graus durant les hores centrals del dia. Nit encara fresca.

DILLUNS 17

L'anticicló enviarà una falca sobre la mediterrània. Estabilitat, algunes boires a l'interior i ambient diürn molt agradable.

DIMARTS 18

Apareixeran alguns núvols sense més conseqüències. Potser caurà algun ruixat feble i dispers al Pirineu i Prepirineu.

CORNELLÀ

Divendres 14 de maig
Kafeta Punk-Rock
 Amb Steel Boots i l'actuació tòxicorumbera de Tachita Collblanc + DJ KVV
 22h. CSO LaForça. Av. Fama, 41.
 Entrada lliure

GIRONA

Divendres 14 de maig
Xerrada-col·loqui: 'Després de les consultes, què?'
 Hi intervindran: Josep-Maria Terricabras, Jordi Muñoz i Toni Rico. 19:30h. Casa de Cultura de Girona. Plaça Hospital, 6.
 Organitza: CUP-Girona

Divendres 14 de maig
Presentació i projecció del documental 'Sacais Romi'
Sacais Romi, en llenguatge calò, vol dir amb ulls de dona. El documental ha estat rodat al barri de la Font de la Pólvora de Girona i va néixer amb la voluntat de fer conèixer la realitat de la cultura gitana i donar veu a la dona gitana des d'un punt de vista rigorós i positiu. Més informació: www.sacais.org
 20:30h. Sala Truffaut. C. Portal Nou, 7.
 Entrada lliure.

Dissabte 15 de maig
Concert de suport a les encausades per l'ocupació forestal contra la MAT
 Amb l'actuació dels grups Milenrama

Festes de Primavera a Sant Andreu

Del 14 al 30 de maig

L'Ateneu Cultural i Popular l'Harmonia de Sant Andreu de Palomar organitza, un any més, les festes de primavera per acollir l'arribada del bon temps i per reiterar el seu somni de convertir l'antic recinte industrial de la fàbrica Fabra i Coats en un espai de trobada i de creació que dinamitzi el teixit humà i les entitats socioculturals del barri. Les festes -que se celebraran durant la segona quinzena de maig- comptaran amb esdeveniments centrals com el concert gratuït que es convoca el dissabte 15 a les 22h. a la plaça de Can Fabra, amb l'actuació dels grups Color Humano i Naraina, o el concert per un Ateneu Llibertari a Sant Andreu que se celebrarà als jardins de Can Fabra el dissabte dia 22 a partir de les 18h., on gaudirem del hip-hop de Bittah i el rock dels grups Langstrung i The Mentees. El programa complet de les festes es pot trobar al bloc: ateneuharmonia.blogspot.com

i Fi-Asko. A partir de les 20h. fins a les 24h. Hi haurà entrepans per sopar
 CSO Kan Kolmo. C. Carme, 41.

Fins l'11 de juny
Exposició de pintura a càrrec de Francesc Uroz
 B-12, Cafè Bar Vegà. C. Rutlla, 147-155.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Dissabte 15 de maig
Mercat d'intercanvi
 De 10 a 14h.
 C. Primavera, entre Pedraforca i Enginyer Moncuñill.
 No cal inscripció amb antelació
 Més info: pdflorida.blogspot.com/
tiendagratis.blogspot.com

Organitza: Associació Cultural Waslala amb el suport de PDC La Florida

Taller Intensiu de cabaret

Dies 17, 18 i 19 de maig
 Continguts: expressió corporal, expressió parlada i/o cantada, músiques i coreografies, objectes i vestuari, recitadors i recitadores, còmics i còmiques i altres personatges de posada en escena.
 Professora: Mayi Chambeaud. Més info: www.plaudite.org. De 19:30 a 22:30h. al Centre Cultural Santa Eulàlia, C. Santa Eulàlia, 60 (plaça interior).

LLEIDA

Divendres 14 de maig
Xerrada-Taller: 'La violència dins de la parella'
 Amb Rosa Vaquera i Mayka Molina
 20h. La Botiga de la Cris
 C. Hostal 14, La Bordeta.
 Organitza: Banc de Temps La Bordeta

MANLLEU

Diumenge, 16 de maig
Mercat d'intercanvi
 De 10 a 15h.

Plaça Dalt Vila
 Més informació:
ecoxarxaosona@gmail.com
 Organitza: Ecoxarxa d'Osona

ONTINYENT

Jornada Jove
 Passi del vídeo *Maulets, 20 anys en lluita* i xerrada a càrrec d'un antic militant de Maulets, que ens exposarà la seva militància a l'organització.
 Sopar de baix braç. Cal que porteu l'entrepà, la picadeta corre de la nostra banda. Actuació musical en acústic amb Andreu Valor, cantautor de Cocentaina (el Comtat). A partir de les 20h. al Casal Jaume I de la Vall d'Albaida
 Parc Mestre Ferrero, 19-20 baixos.
 Organitza: Assemblea de Maulets de l'Alcoià

REUS

Dissabte 15 maig
Debat 'Joves i crisi'
 Amb la participació de representants dels sindicats CGT, CoBas, IAC i Espai Joves Intersindical-CSC.
 18h. Facultat de Medicina de la URV
 Acte inclòs a la Primavera d'Alternatives a la Crisi Capitalista

SANT QUIRZE DEL VALLÈS

1ª Jornada de lliga de Glosa 2010
 17:30h. Taller de Gallinades. 18:30h. Jornada de lliga de Glosa. 21:30h. Sopar Edifici La Patronal. Avda. Pau Casals s/n.
 Organitza: La Trinxera de Gallinera i Comissió Jocs Florals

Fira de Música en Valencià

Diumenge 16 de maig
A BENIMACLET

En el marc de les activitats organitzades per la 25a edició de les Trobades d'Escoles en Valencià, el diumenge 16 de maig, Benimaclet acollirà una fira de música en valencià que, a més de la presentació de les novetats discogràfiques, comptarà amb la presència d'artistes i grups musicals del País Valencià. La fira tindrà lloc al parc del carrer Guàrdia Civil entre les 12 i les 15h. I, després, a les quatre de la tarda, hi haurà un concert amb els grups Naia, The Rock Roaches i Donant pel Sak. L'organització corre a càrrec de la plataforma Benimaclet Viu i pots consultar tota la informació al bloc: trobada2010.blogspot.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

MANIFESTACIÓ CONTRA LA TROBADA DE CAPS D'ESTAT DE LA UNIÓ EUROPEA, AMÈRICA LLATINA I EL CARIB

Madrid, diumenge 16 de maig a les 13h. a la plaça Cibeles. Convocatòria estatal de la Xarxa Enlazando Alternativas amb motiu de la celebració de la quarta Cimera dels Pobles i el Tribunal Permanent dels Pobles, en el marc de la presidència espanyola de la UE i de la Cimera de Caps d'Estat de la UE, Amèrica Llatina i el Carib a Madrid. S'estan organitzant autobusos des de Barcelona (enlazandoautobuses@gmail.com) i des de Tarragona (977 24 25 80).

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Ken Loach CINEASTA

“Vull gravar el que està passant, interpretat a través de la vida de les persones”

Ken Loach, nascut fa més de 73 anys a Warwickshire (Anglaterra), és incombustible. El conec a l'University College of London (UCL), durant un acte del Partit Socialista, on defensa la campanya del London Minimum Wage per augmentar el salari mínim del personal de neteja. Parla després de la projecció de la seva pel·lícula 'Bread & Roses': "No cal ser estudiants per ser solidaris. Aquests treballadors són persones, podrien ser les nostres mares, els nostres pares". El seu cinema investiga i recrea les reaccions humanes davant les situacions d'injustícia, tant als barris obrers de Glasgow com a la Nicaragua sandinista o a la Barcelona llibertària. Un cinema que, des de l'empatia, busca la crítica contra un ordre establert cruel, però que sempre deixa espai a la possibilitat i la necessitat de transformació. Un cinema que, ara, es pot gaudir lliurement al seu canal Youtube/KenLoach-Films. Li parlo de la 'Directa'; somriu i em dona el número de Sixteen Films, la seva productora. Aquí van els nostres deu minuts de conversa per telèfon.

Berta Alarcón
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan comença la teva militància?

A la dècada dels anys 60, treballava com a director de televisió a la BBC i molts dels companys escriptors amb qui treballava eren molt actius políticament. És a partir d'ells que vaig començar a treballar en temes socials. Poc després, sempre a través de la feina, vaig anar contactant amb sindicalistes, membres de partits d'esquerra i més gent polititzada.

Prèviament vas estudiar Dret. Què t'hi va portar?

El meu pare, que pensava que era bona cosa d'estudiar. Jo era molt jove! Però no vaig estudiar massa, vaig acabar la carrera amb unes notes regulars i mai no he exercit com a advocat.

I, després de Dret, com t'ho vas fer per entrar al món del cinema?

Va ser qüestió de sort. Treballava al teatre i després a la televisió, on vaig gravar en 16 mm. Gràcies al fet que havia treballat en 16 mm vaig poder fer films pel cinema.

SIXTEEN FILMS

Què en penses, del cinema com a eina de comunicació?

És un mitjà meravellós que combina art dramàtic, interpretació i fotografia. Té tots els elements de la tensió teatral, de la ficció i del desenvolupament del personatge i encara és un mitjà de transmissió poderós perquè pot connectar persones d'una manera molt efectiva. És un mitjà brillant per treballar.

Què va ser el primer que vas voler explicar a la pantalla, el primer que et va fer pensar: "Això s'ha de saber, això ho ha de veure la gent"?

És difícil de dir en una frase, són moltes coses: com som, el món on vivim, les circumstàncies laborals

“La ficció pot aprofundir més que el documental”

de moltes persones... busco indicar l'estructura subjacent al nostre sistema de vida; vull gravar el que està passant, interpretat a través de la vida de les persones. Són moltes coses, les que vull dir, no ho puc dir en una sola frase!

Per què has fet més pel·lícules que documentals?

Perquè la ficció pot aprofundir més que el documental. A més, com que jo he treballat en teatre, l'art dramàtic

sempre m'ha interessat molt. El documental és observació, mentre que la ficció és fruit de l'exploració de les relacions entre les persones, de la seva psicologia expressada a través dels esdeveniments que els succeeixen. La ficció pot ser més complexa.

Com a activista, com et vas adaptar a la jerarquia de funcionament de les productores de cinema?

Només és qüestió de respectar les contribucions de tothom: si ho fem així, no podem parlar de jerarquia. Cal assegurar-se que tothom pugui treballar bé en grup, que tothom contribueixi de manera igualitària amb la seva visió singular, que tothom treballi per un mateix objectiu. És com un equip. Com en el futbol.

Creus que el cinema pot millorar el món on vivim?

Pot fer-ho, de la mateixa manera que poden fer-ho la poesia, les novel·les... Pot millorar el món, però també pot empitjorar-lo. Les pel·lícules comercials nord-americanes, de Hollywood, empitjoren el món perquè diuen coses que, simplement, no són veritat i això les fa destructives. El mitjà és neutral, el podem utilitzar per bé o per mal. Llavors, de quina manera penses que podria millorar l'estat de coses el cinema?

A base de mostrar-nos el món tal com és, a partir d'experiències re-

als que ens permetin entendre'l una mica millor... Potser ensenyant solidaritat a través de persones que potser no coneixeríem si no fos pel cinema. El cinema té el mateix poder que les novel·les, el periodisme, la pintura... el mitjà és neutral, depèn de com l'utilitzis.

Quin és el film del qual et sents més orgullós?

Les pel·lícules són com els fills, els has d'estimar tots per igual, sense tenir-ne de preferits. Perquè, quan acabes una pel·lícula, no en records el resultat final sinó el procés que l'ha feta possible. Ara bé, d'entre totes, *Tierra y Libertad* ocupa un lloc molt especial als nostres cors.

“Tierra y Libertad” ocupa un lloc molt especial als nostres cors”

Voldries transmetre alguna cosa a les persones que estan estudiant cinema?

Sigueu crítics. Sigueu crítics! Intenteu ajudar-nos a fer un cinema que ens faci créixer i sentir-nos millor després d'haver vist la pel·lícula, encara que sigui una història dura.

. LA COLUMNA

Si tu l'estires fort per aquí...

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Es defensors del civisme de saló (de plens) aquests dies a Lleida remuguen en veu baixa perquè hem aconseguit tombar alguns preceptes de la seva flamant ordenança, després de tres anys d'al·legacions, protestes i un judici davant el Tribunal Superior de Justícia que ha acabat en sentència parcialment estimatòria. És clar que per a la CUP de Lleida -i per a l'entitat que ens ha acompanyat en aquest viatge, l'Associació Catalana de Defensa dels Drets Humans- això suposa una victòria parcial, doncs seguim apostant per la derogació total del text, però avui estem de celebració i des d'aquestes línies voldria fer-la extensiva a tota la gent que, amb petits passos, tal vegada no hagi sabut veure que obria una escletxa en el sistema i que, en tot cas, el camí recorregut havia valgut la pena. Sense caure en el cofoisme, també hem de saber valorar la nostra capacitat de reacció i mobilització perquè ningú ho farà per nosaltres. Cal agrair el gra de sorra de tota la gent que s'ha oposat a aquesta cultura cívica que pretén solucionar els problemes socials a cop de multa.

Sense l'aposta col·lectiva per les garanties dels drets i llibertats públiques avui estaríem molt pitjor

Cal donar les gràcies a la Maríia, la Tania, la Margarita i totes les companyes que han donat la cara per defensar els seus drets com a treballadores sexuals, en el seu ple coneixement que res les estigmatitzava més que l'ordenança i la seva concepció com una qüestió d'ordre públic. Cal celebrar la pròpia existència de plataformes des de Badalona a Sant Cugat, passant per Berga o Barcelona, arreu del país s'han alçat veus crítiques amb uns models de ciutats autoritàries i criminalitzadores de conductes ciutadanes tan pacífiques com estendre la roba o fer vida en els espais comunitaris. Gràcies també al treball d'associacions de juristes, comissions d'advocades o l'Observatori del Sistema Penal. Sense aquesta aposta col·lectiva per les garanties dels drets i llibertats públiques, doneu per fet que avui podríem estar molt pitjor. I seguim atents, aquells que han volgut convertir la ciutadania en silenciosos pagadors d'impostos que reciclen la brossa dins l'horari, demà ens voldran fer baixar un esglaó més amb noves mesures violadores de drets per estigmatitzar la diferència, anul·lar el pensament crític i amagar la pobresa que embruta els seus carrers d'anunci de telefonia mòbil.